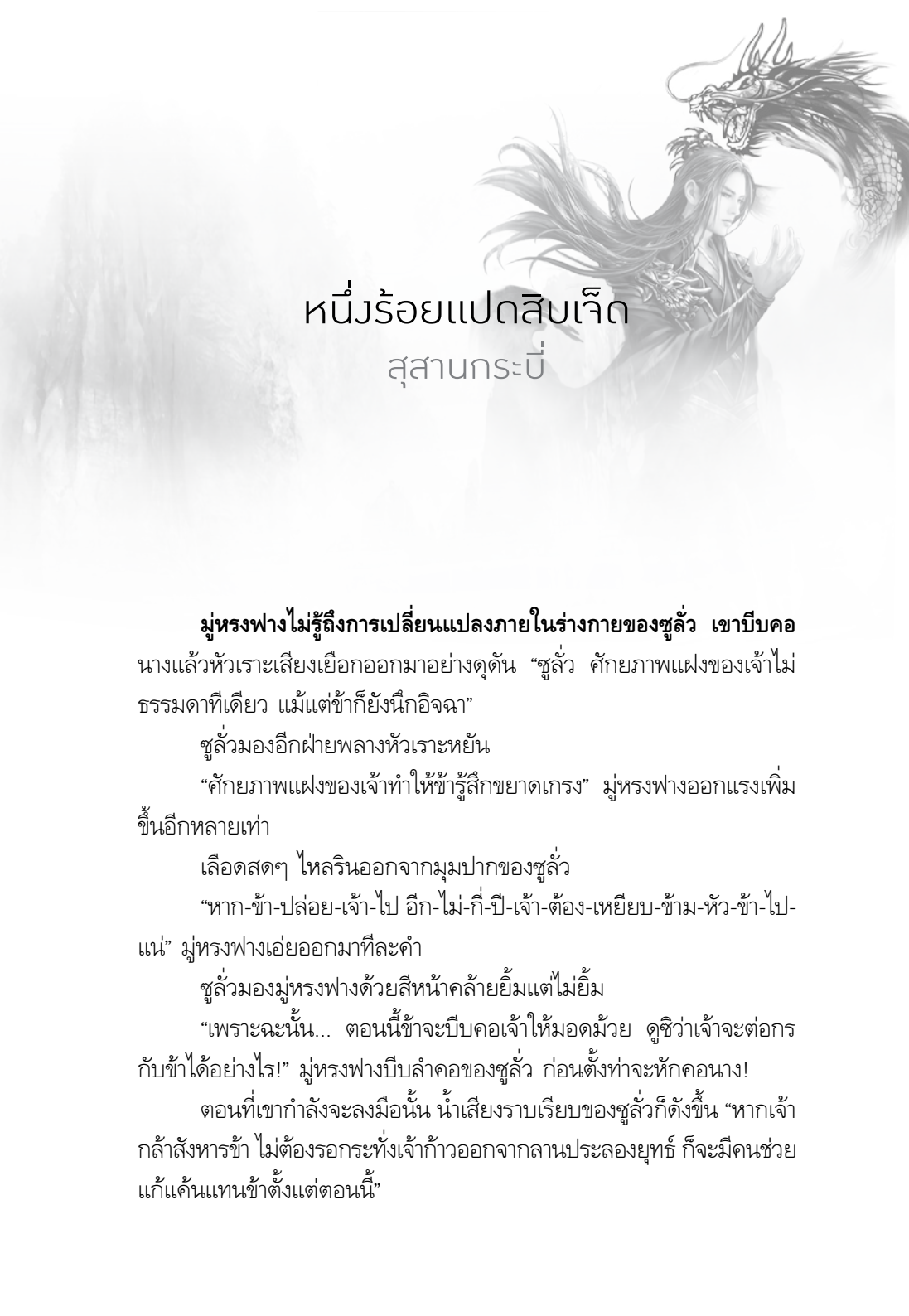

หนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ด

สุสานกระบี่

มู่หรงฟางไม่รู้ถึงการเปลี่ยนแปลงภายในร่างกายของซูลั่ว เขาบีบคอ
นางแล้วหัวเราะเสียงเยือกออกมาอย่างดุดัน “ซูลั่ว ศักยภาพแฝงของเจ้าไม่
ธรรมดาทีเดียว แม้แต่ข้าก็ยังนึกอิจฉา”

ซูลั่วมองอีกฝ่ายพลางหัวเราะหยัน

“ศักยภาพแฝงของเจ้าทำให้ข้ารู้สึกขยาดเกรง” มู่หรงฟางออกแรงเพิ่ม
ขึ้นอีกหลายเท่า

เลือดสดๆ ไหลรินออกจากมุมปากของซูลั่ว

“หาก-ข้า-ปล่อย-เจ้า-ไป อีก-ไม่-กี่-ปี-เจ้า-ต้อง-เหี่ยว-ช้ำ-หัว-ข้า-ไป-
แน่” มู่หรงฟางเอ่ยออกมาทีละคำ

ซูลั่วมองมู่หรงฟางด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม

“เพราะฉะนั้น... ตอนนี้ข้าจะบีบคอเจ้าให้หมดม้วย ดูซิว่าเจ้าจะต่อกร
กับข้าได้อย่างไร!” มู่หรงฟางบีบลำคอของซูลั่ว ก่อนตั้งท่าจะหักคอนาง!

ตอนที่เขากำลังจะลงมือนั้น น้ำเสียงราบเรียบของซูลั่วก็ดังขึ้น “หากเจ้า
กล้าสังหารข้า ไม่ต้องรอกระทั่งเจ้าก้าวออกจากลานประลองยุทธ์ ก็จะมีคนช่วย
แก้แค้นแทนข้าตั้งแต่ตอนนี้”

มู่หรงฟางรู้สึกสะท้านในใจ! ทันใดนั้นเขาก็นึกถึงข่าวลือที่ได้ยินมาจากมู่หรงโม่วว่า ทั้งหนานกงหลิววั้นและเหลียงวั้นจิ้งล้วนแต่มีใจให้ชูลั่ว

ทันทีที่เขาเซ้งกันไป รอยยิ้มเยือกอย่างเหนือกว่าก็ผุดวาบขึ้นในดวงตาของชูลั่ว จากนั้นนางก็สะบัดปลายเท้าใส่ท่อนล่างของเขาเต็มแรง!

ลูกเตะของชูลั่วทั้งรวดเร็วและแม่นยำ มู่หรงฟางหลุดตัวลงทันที จังหวะนี้เองฝ่าเท้าอีกข้างของชูลั่วก็สะบัดเข้าใส่ร่างของเขาจนลอยละลือออกไป

เวลานี้ผู้คนที่อยู่รอบลานประลองยุทธ์พากันตะลึงงัน ชูลั่วที่ถูกบีบคอจนแทบจะดับดินจู่ๆ ก็เป็นฝ่ายพลิกสถานการณ์กลับมา ก่อนหน้านั้นนางยังลมหายใจระรวยอยู่เลยไม่ใช่หรือ นางไปเอาพละกำลังมหาศาลจากไหนมาเตะมู่หรงฟาง ในยามนี้ทุกคนรู้สึกกลางแคลงใจยิ่งนัก

ไม่เพียงแต่ผู้ชมที่ตกตะลึงพริ้งเพริด ตอนที่ยี่บรรดาฮูหยินสกุลใหญ่เห็นภาพเหตุการณ์นี้ผ่านจอผลึกแก้ว พวกนางก็แข็งค้างราวกับต่อไม้

เหลียงวั้นจิ้งซึ่งนั่งอยู่บนเก้าอี้ตะลึงงัน ขณะที่หนานกงหลิววั้นกลับทำสีหน้าพูดไม่ออกบอกไม่ถูก

ยามนี้สายตาทุกคู่เบนมาจับมองชูลั่วด้วยความอัศจรรย์ใจ ไม่มีใครสนใจมู่หรงฟางที่แทบรำให้แต่ไร้น้ำตา

หลังจากถูกเตะกระเด็นไปไกล มู่หรงฟางก็กุมอวัยวะท่อนล่างเอาไว้ พลังสุดลมหายใจเหือกแล้วเหือกเล่า เจ็บ... เจ็บปวดเหลือเกิน! สำหรับบุรุษแล้ว ตำแหน่งนี้เป็นจุดที่อ่อนไหวและบอบบางที่สุด มีหรือที่จะทานแรงเตะที่ชูลั่วเหวี่ยงออกมาอย่างหนักหน่วงได้

“เจ้า... เจ้า...” มู่หรงฟางถลึงตาใส่ชูลั่ว

ชูลั่วในตอนนั้นแม้จะอยู่ในสภาพกระเซอะกระเซิง แต่พลังวิเศษในกายนางฟื้นคืนมากกว่าครึ่งแล้ว

โอสถรแรงพลังวิเศษถูกกระตุ้นจนออกฤทธิ์สูงสุด เวลานี้ชูลั่วจึงมีพลังยุทธ์อยู่ในขั้นบรรลุนี่ดวงดาวระดับสูง หญิงสาวยืนหันหน้ารับลม เส้นผมสีดำดูจมน้ำหมึกพล้วสยาย สีหน้าเรียบเฉยสงบนิ่ง

มู่หรงฟางรู้ว่าหากซูลัวเป็นฝ่ายคุมสถานการณ์ได้ คนที่ต้องมอดม้วย ก็คงไม่พ้นเขาเป็นแน่ เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึงข่มกลั่นความเจ็บปวดแล้วชิงลงมือ โจมตีนางอย่างรวดเร็ว

ครั้น!

มู่หรงฟางยังมีไม้ตายเก็บซ่อนเอาไว้เพื่อจะตัดไฟตั้งแต่ต้นลม เขาจึง ออกกระบวนท่าสังหารในทันที

ซูลัวหัวเราะเสียงเยือก นางรู้ว่ามู่หรงฟางที่อยู่ในสภาวะคลุ้มคลั่ง เตือดตาลเช่นนี้ คงยืนหยัดได้ไม่นานเป็นแน่ ดังนั้นนางจึงเลือกใช้กลยุทธ์ ‘หนีตายชั่วคราว’

หญิงสาวหันหลังกลับแล้วออกวิ่งด้วยความเร็วสูง พลังยุทธ์ชั้นบรรลุนิ่งหนึ่งดาวสามารถใช้วิชา เคลื่อนไหวไร้เงา ได้ปราดเปรียวและคล่องแคล่วยิ่งกว่าเก่า หากมู่หรงฟางมีสภาพร่างกายสมบูรณ์และสติสัมปชัญญะเต็มร้อย เขาต้องตามนางทันแน่ ทว่ามู่หรงฟางในยามนี้ไม่มีทางไล่ตามนางทัน ทุกครั้งที่เขายื่นมือมาเฉียดชายเสื้อของนาง ซูลัวก็จะล่ามดวงวิชา เคลื่อนไหวไร้เงา แล้วแผ่นแผ่นไปได้ทุกครั้ง

มู่หรงฟางอับอายจนแปรเปลี่ยนเป็นชุนซึ่ง ทั้งยังร้อนใจจนแทบคลั่ง ยิ่งเวลาผ่านไปนานเท่าไร ชายหนุ่มซึ่งโกรธจัดก็แทบควบคุมสติไม่ได้

ภาพเหตุการณ์ปรากฏขึ้นบนฉากผลึกแก้วในเวลาเดียวกัน

บรรดาอูหยินที่เดิมกำลังสนทนาเรื่อยเปื่อยมาบัดนี้ถูกดึงดูดความสนใจ ด้วยการประลองยุทธ์ที่เกิดขึ้นเบื้องหน้า สายตาของพวกนางจับจ้องไปที่ฉากผลึกแก้ว

อูหยินหนึ่งเห็นซูลัวแผ่นหนีตายเช่นนั้นก็อดหัวเราะหยันไม่ได้ “นั่งหนูผู้นี้... นอกจากถูกเตะเมื่อครู่แล้ว นางก็ดีแต่หนีหัวซุกหัวซุน คนเช่นนี้หากเอาชนะได้ ข้าจะยอมมอบของกำนัลให้พวกเจ้าทุกคนเอง!”

อูหยินหนานกงปรายตามองอีกฝ่ายด้วยสีหน้าคล้ายยิ้มแต่ไม่ยิ้ม “เจ้า

มันนอกมันใจเกินไปแล้วกระมัง”

“หรือว่าสุหยีนหนานกงจะเห็นต่าง?” สุหยีนหญิงกน้ำชาขึ้นจิบพลาง
ปรายตามองมาเช่นกัน

ใช้ว่าสุหยีนหนานกงจะรู้ถึงศักยภาพแฝงในตัวซูลัวแต่อย่างใด แต่เป็น
เพราะนางเชื่อมั่นในสายตาของบุตรชาย พอถูกสุหยีนหญิงยั่วอยู่ตลอดเวลา
นางจึงเดือดดาลขึ้นมาบ้าง ก่อนเอ่ย “ข้ากลับคิดว่าซูลัวผู้นี้ต้องเป็นฝ่ายชนะ”

โอ้! สุหยีนคนอื่นๆ ตาเป็นประกายวาว ช่างเป็นโอกาสที่ทำได้ยากยิ่ง
นัก วันนี้สุหยีนทั้งสองจะเปิดศึกกันอย่างเปิดเผยเป็นทางการ? แบบนี้ไม่เท่ากับมีเรื่อง
นำดูชมให้ติดตามหรือไม่

สุหยีนหญิงหัวเราะ “หึๆ ถ้าเช่นนั้นก็เดิมพันกันสักหน่อย”

สุหยีนหนานกงไม่ยอมอ่อนข้อเช่นกัน “ว่ามา”

“หากข้าชนะ ห้ามซูลัวผู้นี้เหยียบย่างเข้ามาในประตูจวนสกุลหนานกง
อีกแม้แต่ก้าวเดียว อย่าว่าแต่ในฐานะภรรยาเอก แม้แต่ตำแหน่งอนุหรือบ่าว
รับใช้ก็ไม่ได้ทั้งนั้น” สุหยีนหญิงมองสุหยีนหนานกงด้วยรอยยิ้มกริ่ม “หากเจ้า
ชนะ ซูลัวจะแต่งเข้าสกุลหนานกง หรือจะเป็นบ่าวรับใช้ของพวกเขาเจ้า ข้าก็จะ
ไม่ยื่นมือเข้าแทรก”

สุหยีนหญิงทำเช่นนั้นก็เพื่อเปิดทางสะดวกให้คุณหนูทำสกุลหนึ่ง... บุตร
สาวของนางนั่นเอง

สุหยีนหนานกงได้ยินเช่นนั้นก็ขมวดคิ้ว ‘สุหยีนหญิงผู้นี้... บุตรสาวยัง
ไม่ทันแต่งเข้ามาก็คิดจะสอดมือวุ่นวายกับหลิววินแล้วหรือ มือของนางจะ
ยาวเกินไปแล้วกระมัง!’

สุหยีนหนานกงไม่สบอารมณ์เท่าไรนัก นางมองสุหยีนหญิงแวบหนึ่งด้วย
สายตาเย็นชา “หากเจ้าชนะ ซูลัวจะไม่ได้เหยียบย่างเข้ามาในสกุลหนานกงของเรา
อีกต่อไป แต่ถ้าข้าชนะ ต่อไปสกุลหนึ่งก็หยุดสอดมือสอดมือได้แล้ว”

ไม่เพียงแต่สั่งห้ามสกุลหนึ่งยุ่งเรื่องของซูลัวอีก แม้แต่เรื่องอื่นๆ ของ
หนานกงหลิววิน คนสกุลหนึ่งก็อย่าข้องเกี่ยวแม้แต่ปลายเล็บ!

“...” สุหยินที่เหลื่อมมองหน้ากัน

หลังจากที่สุหยินทั้งสองตกลงเดิมพันกันแล้ว พวกนางก็จับตามองไป
ยังฉากลึกลับแล้วโดยไม่คลาดสายตา ทั้งยังหวังว่าตนต้องเป็นผู้ชนะเดิมพันใน
ครั้งนี้ให้ได้ เรื่องนี้ไม่ใช่แค่การเดิมพันเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวพันไปถึงศักดิ์ศรีของ
คนทั้งคู่อีกด้วย

เวลานี้มู่หรงฟางข่มกลืนความเจ็บปวดรวดร้าวแล้วไล่ตามซูลั่วอย่างไม่
ลดละ แต่เรื่องที่ทำให้หัวใจของเขาเย็นเยือกก็คือ เขาพบว่ายิ่งเคลื่อนไหว
ร่างกายมากเท่าไร ช่วงล่างของเขาก็ยิ่งปวดหน่วงมากขึ้นเท่านั้น ตอนนี้ถึงขั้น
สูดลมหายใจก็ยังแทบหน้ามืด ผู้ชมเห็นได้ชัดว่าใบหน้าของมู่หรงฟางในยาม
นี้ขาวซีด เหงื่อหยดตุงๆ ตามกรอบหน้า ชายหนุ่มกัดฟันขณะที่ใบหน้าบิดเบ้
น่าเกลียด

มู่หรงฟางยังคงรุกไล่ด้วยความเร็วเช่นนั้น ไม่รู้แม้แต่คิดว่าตอนที่เขา
บีบคอซูลั่ว หญิงสาวตื่นตัวขึ้นอย่างรุนแรง ปลายเล็บของนางจิกเข้าไปที่ผิว
เนื้อบริเวณแขนของเขา พิชที่ซูลั่วเคลือบเอาไว้ที่เล็บจึงแทรกเข้าสู่ผิวหนังของ
มู่หรงฟางและซึมผ่านไปถึงหลอดเลือด ยิ่งเขาเคลื่อนไหวร่างกายหนักหน่วง
เท่าไร พิชก็ยิ่งกำเร็บหนักขึ้นเท่านั้น

ตอนนี้นอกจากสองแขนของเขา ร่างกายตอนบนก็ต้องพิชทั้งหมด
เพราะเหตุนี้เองจึงมีคำกล่าวไว้ว่า ‘จงอย่าล่วงเกินผู้ปรุงโอสถเป็นอันขาด’ โดย
เฉพาะผู้ปรุงโอสถชั้นจักรพรรดิ ไม่เช่นนั้นอาจมอดม้วยโดยไม่รู้ตัวได้

ซูลั่วได้ยินเสียงหอบหายใจหนักของมู่หรงฟาง รอยยิ้มเจ้าเล่ห์อย่างเห็น
ต่อก็ผุดวาวขึ้นในดวงตา ทันใดนั้นหญิงสาวก็หยุดฝีเท้า ก่อนจะใช้วิชา
เคลื่อนไหวไว้งา ย้อนกลับไปด้านหลังของมู่หรงฟาง

พิชที่แผ่ลามไปทั่วทั้งร่างกับอาการปวดก่อนหน้านี้นี้ทำให้มู่หรงฟาง
เคลื่อนไหวช้าลง ตอนที่เขาพบว่าซูลั่วที่ตนไล่กดมาหายวับไปเสียแล้ว เจ้าตัว
ก็อุทานในใจ ทว่ายังไม่ทันตั้งตัว ซูลั่วก็ปรากฏตัวอีกครั้งที่ด้านหลัง แล้วสะบัด

ฝ่าเท้าไต่บันท้ายของมู่หรงฟางเต็มแรง! พละกำลังช่างหนักหน่วง เสียงลูกเตะ สะท้านฟ้าสะเทือนปฐพี!

ผู้ชมเห็นเงาร่างหนึ่งลอยละลิวไปข้างหน้า
พลัก!

มู่หรงฟางกระแทกกับกำแพงเกราะป้องกัน หากเป็นสถานการณ์ปกติ เกราะป้องกันรอบลานประลองยุทธ์จะต้องสลายไป จากนั้นร่างของมู่หรงฟาง ก็จะพุ่งออกจากลานประลองยุทธ์ แต่เหตุการณ์ในยามนี้ดูพิลึกพิลั่น เพราะ ศีรษะของเขาปะทะกับกำแพงอย่างแรง แต่นอกจากร่างจะไม่ทะลุแนวเกราะ ป้องกันแล้ว ตัวเขายังกระดอนกลับมาลงกลางลานประลองยุทธ์

ตอนที่มู่หรงฟางลอยกลับมาทางซ้าย ชูลัวก็เหวี่ยงขาใส่เขาเต็มแรงอีกครั้ง จากนั้นมู่หรงฟางก็ตกอยู่ในสภาพกระเด็นไปกระดอนมาระหว่างกำแพง เกราะป้องกันกับฝ่าเท้าของชูลัวครั้งแล้วครั้งเล่า

“...” ผู้ชมต่างนิ่งอึ้ง

ทันใดนั้นพวกเขาก็รู้สึกสั่นหลังเย็นเยียบอย่างบอกไม่ถูก เพราะยามนี้ ทุกคนตระหนักได้ว่า... มู่หรงฟางพ่ายแพ้แล้ว

ซ้ำมู่หรงฟางคิดจะยอมแพ้ แต่ลำคอของเขากลับแข็งค้ำง แค่ว่าเปล่ง เสียงก็ยังทำไม่ได้

บรรดาผู้ชมปรายตามองไปยังที่นั่งคณะกรรมการโดยไม่รู้ตัว ผู้ที่ ควบคุมเกราะป้องกันลานประลองยุทธ์คือกรรมการหลัก และคนผู้นั้นก็คือ หนานกงหลิววินนั่นเอง

เวลานี้หนานกงหลิววินนั่งสงบนิ่ง สีหน้าเหมืนเฉยเย็นชา ดวงตาปาน หินนิลทอประกายระยิบระยับ สาดรังสีเย็นยะเยือกที่ยากจะคาดเดาออกมา ไม่มีใครกล้าสบตา เพราะเกรงว่าหากปรายตามองเพียงชั่วแวบ ปริบตาต่อมา ก็อาจสิ้นใจเพราะดวงตาคู่นั้น

หนานกงหลิววินจงใจ... จงใจไม่เปิดเกราะป้องกันรอบลานประลอง ยุทธ์ จงใจให้มู่หรงฟางต้องอับอายขายหน้าต่อหน้าผู้คนมากมาย จงใจให้

ผู้หญิงฟางขอยูกี้ไม่ได้ ขอตายก็ไม่มีหวัง น้ำมือเหี้ยมโหด ทั้งยังปกป้องพวก
พ้องอย่างออกหน้าออกตา ไม่คิดจะวางแผนเพื่อกลบเกลื่อนหรือปิดบังอำพราง
ด้วยซ้ำ

ถึงอย่างไรผู้หญิงฟางก็เป็นศิษย์มากพรสวรรค์คนหนึ่งของสำนักวิชายุทธ์
เพราะเหตุนี้เองท่านอาจารย์รายหนึ่งจึงกระแอมออกมาเบาๆ

เหลือวันจึงมองอีกฝ่ายตาขวาง “ตาแก่ เจ็บคอหรือไร”

ท่านอาจารย์ผู้นี้ก็คือรองเจ้าสำนักเหลืงนั่นเอง

กลางลานประลองยุทธ์ในเวลา... ชูล้วสะบัดฝ่าเท้าใส่ผู้หญิงฟาง
ประหนึ่งเตะลูกหนัง เตะจนขาล้า เหงื่อซึมตรงหน้าผาก นางถึงอุทานออกมา
อย่างประหลาดใจ

“เอ? โฉนเกราะป้องกันถึงไม่เปิดออกเสียที”

ผู้ชมแทบหงายหลัง

ชูล้วยกขาเหยยไปที่ริมลานประลองยุทธ์ ก่อนทุกคนจะเห็นร่างของ
ผู้หญิงฟางกลิ้งซลุกๆ พ้นขอบลานประลองยุทธ์ไป...

“...” ผู้ชมตกตะลึงพริ้งเพริดอีกครา

ถ้าเอียงถึงเพียงนี้เชียวหรือ! สายตาทุกคู่ต่างปรายมองไปที่หนานกง
หลิววิน

หนานกงหลิววินมีสีหน้าเรียบเฉย ไม่เปิดเผยอารมณ์ความรู้สึก ราวกับ
ไม่รู้เรื่องราวอันใดทั้งสิ้น

สกุลหนานกง

บรรดาฮุนยินที่กำลังดูเหตุการณ์ผ่านฉากผลึกแก้วได้แต่หันมามองหน้า
กัน จากนั้นก็พร้อมใจกันก้มหน้าต่ำแล้วเฝ้าปากแน่น ไม่มีใครกล้าเงยหน้าขึ้น
สบตากับฮุนยินหนึ่งเลยสักคน

เวลานี้ฮุนยินหนึ่งข่มผ้าเช็ดหน้าในมือจนแทบขาด แพ้... พ่ายแพ้! เจ้า
หนุ่มสกุลผู้หญิงผู้นั้นเป็นฝ่ายพ่ายแพ้! การแข่งขันครั้งสำคัญเช่นนี้เขากลับ

พ่ายแพ้เสียได้?!

ทันใดนั้นสุหยินหนานกงก็หัวเราะออกมา “ข้าบอกแล้วอย่างไรว่ามีเรื่องน่าชมรออยู่ ดูเถิด เหตุการณ์ผันเปลี่ยน สถานการณ์พลิกกลับตาลปัตร การประลองของคุไ่ไหนก็ไม่น่าดูชมเท่าการแข่งขันครั้งนี้ คຸ້มแล้วที่นำจากผลึกแก้วออกมาใช้!” คนอื่นอาจจะใส่ใจกับอารมณ์ของสุหยินหนิง ทว่าเรื่องนี้ไม่จำเป็นสำหรับสุหยินหนานกง เพราะเหตุนี้นางจึงโพล่งวาจาออกมาตามที่คิด

วาจานี้แทงสวบเข้ากลางใจสุหยินหนิง ก่อนที่สุหยินหนานกงจะเอ่ยกับสุหยินหนิง

“อย่าถลึงตามองข้า ข้าก็แค่พูดความจริงเท่านั้น แพ้ก็คือแพ้ ห้ามบิดพลิ้ว”

“พูดรากับว่าเจ้าไม่เคยแพ้อย่างไรอย่างนั้น” สุหยินหนิงแค้นเสียงเอ่ยสุหยินหนานกงเองก็เดิมพันกับบุตรชายของนางมิใช่หรือ หากซูลัวเป็นผู้ชนะในการแข่งขันครั้งนี้ นางก็จะได้รับสิทธิ์เป็นหนึ่งในตัวเลือกว่่าที่สุหยินน้อยของหนานกงหลิววัน

เดิมทีสุหยินหนานกงไม่ยินดีต้อนรับซูลัวให้เป็นหนึ่งในตัวเลือกว่่าที่สุหยินน้อยสกุลหนานกงเลยแม้แต่นิด แต่เมื่อเห็นว่าเรื่องนี้ทำให้สุหยินหนิงขุนเคื่องใจได้ถึงเพียงนี้ นางก็รู้สึกว่่าไม่ใช่เรื่องเลวร้ายเกินไปเสียทีเดียว นอกจากนั้นสุหยินหนานกงยังมองเห็นความกล้าหาญและความเด็ดเดี่ยวของซูลัวที่แสดงออกในระหว่างการประลองยุทธ์ ความกล้าหาญอย่างยอดเยี่ยมมีมือที่ไม่พรั่นพริ้งต่อความตายของอีกฝ่าย ทำให้สุหยินหนานกงเกิดความประทับใจขึ้นในส่วนลึกของจิตใจ

หากจะบอกว่าสุหยินหนานกงประเมินให้ซูลัวได้ศูนย์คะแนนในตอนต้นมาบัดนี้ก็พอจะกระเดื่องขึ้นมาเป็นสิบคะแนน สุหยินหนานกงปรายตามองสุหยินหนิงพร้อมหัวเราะเสียงแผ่ว “แพ้กั้แพ้ ถึงข้าแพ้เดิมพัน ซูลัวผู้นั้นก็ยังเป็นตัวเลือกของหลิววันอยู่ดี แล้วเจ้าได้ผลประโยชน์ใดจากเรื่องนี้กันเล่า”

สุหยินหนิงโมโหแทบหงายหลัง!

ก็จริง! นานกงหลิววันแสดงออกชัดเจนว่าปกป้องชูลั่วทุกด้าน เขาเอาใจนางออกหน้าออกตา อย่าว่าแต่คนตาดีเลย แม้แต่คนตาบอดก็ยังรู้ว่าเขาใส่ใจชูลั่วมากแค่ไหน นี่ทำให้ความชอบหรือความถูกใจธรรมดาๆ ไม่ แต่เป็นเพราะชายหนุ่มหลงรักชูลั่วเข้าแล้ว

พอคิดเช่นนี้ สุหยินหนิงก็ยิ่งเคืองใจหนักกว่าเก่า นางสะบัดแขนเสื้อ “วันนี้ข้าไม่ใคร่สบายนัก ขอตัวกลับไปพักผ่อนก่อน สุหยินหนานกง ไม่ต้องส่งหอรอกเจ้าค่ะ” จากนั้นนางก็จากไปด้วยความเดือดดาล โดยไม่รอวาจาตอบรับจากสุหยินหนานกง

สุหยินที่เหลื่อมมองหน้ากัน ฝ่ายหนึ่งคือสุหยินหนิงที่โทะสะปะทุกรุ่น อีกฝ่ายคือสุหยินหนานกงที่จิบชาด้วยสีหน้าเรียบเฉย ช่างเลือกยากนัก สกุลหนานกงกับสกุลหนิงมีสถานะทัดเทียมกัน แต่ว่าบุตรหลานของสกุลหนานกงล้วนมีแต่คนที่โดดเด่นเปี่ยมด้วยพรสวรรค์ อนาคตย่อมสร้างผลงานยิ่งใหญ่และทะยานไปได้ไกลกว่า เพราะเหตุนี้สุหยินจากหลายสกุลจึงเอนเอียงไปทางสุหยินหนานกง นอกจากคนที่สนิทสนมชอบพอกับสุหยินหนิงแล้ว ส่วนใหญ่จึงเลือกที่จะนั่งสนทนากันตามเดิม

สุหยินหนานกงหัวเราะเสียงแผ่ว นางรู้ลึกรู้ว่าตนออกจะเขลาเกินไปสักนิดที่ถึงขนาดมีปากเสียงกับสุหยินหนิงเพื่อนั่งเด็กจากอาณาจักรล่างผู้นั้น ทั้งๆ ที่นางก็ไม่ชอบใจอีกฝ่ายเลยแม้แต่นิด

ใช่ นางไม่ถูกใจหญิงแซ่ชู! สุหยินหนานกงยึดตัวตรง นางคิดเช่นนี้ในใจขณะที่สายตามองไปยังชูลั่วผู้คว่ำซัยชนะอันดับหนึ่งในจอผลึกแก้ว...

กรรมการลงมติเห็นพ้องต้องกันว่าผู้ชนะอันดับหนึ่งการแข่งขันศิษย์ใหม่แห่งสำนักยุทธ์ก็คือ... ชูลั่ว!

ชูลั่วที่เพิ่งยุติการประลองยุทธ์กับมู่หรงฟางอยู่ในสภาพกระเซอะกระเซิงคราบเลือดเปรอะเปื้อนอาภรณ์ ผมเผ้ายุ่งเหยิง เลือดไหลรินออกมาจากมุมปาก แต่ไม่ว่าจะมอมแมมเพียงไหนก็ไม่อาจปกปิดความงามของใบหน้านั้นได้ สายลมพัดเส้นผมยาวสีดำสนิทปานน้ำหมึกของนางให้พลิ้วไสวไปมา ดวงตา

ลึกล้ำคุ่มงามทอประกายอย่างผู้ชนะ

ผู้ชมที่อยู่รายรอบลานประลองยุทธ์มองหญิงสาวด้วยแววตาลิ้นลอย
ชูลิ้นในยามนี้ประหนึ่งเทพธิดาผู้สูงศักดิ์ แม้ต้องเผชิญกับความเคลือบแคลง
วาทะยามหยัน คำปริภาษคำทอ และท่าทีดูหมิ่นดูแคลน แต่นางก็ได้ตอบโต้
หรือคิดแก้แค้นเลยสักครั้ง ทว่าเลือกที่จะพิสูจน์ให้ทุกคนเห็นถึงพลังยุทธ์ที่
แท้จริงของนางด้วยการกระทำ พิสูจน์ให้ทุกคนรู้ว่าพลังยุทธ์ของนางเหนือชั้น
และคู่ควรกับค่ายกยอสรรเสริญ

“ Чуลัคว่าอันดับหนึ่งมาได้ ชัยอมคิโรราบ!”

“ชอบธรรม!”

“ตำแหน่งนี้ต้องเป็นของนาง!”

จู่ๆ เสียงปรบมือก็กึกก้องกึกดังขึ้น เริ่มจากคนแรก จากนั้นก็ตามมาด้วย
คนที่สอง คนที่สาม... สุดท้ายเสียงปรบมือก็กังวานสะท้อนไปทั่วทั้งลานประลอง
ยุทธ์

สุหยินหนานกงมอง Чуลัคว์ผู้มีสีหน้าเรียบเฉย ทว่ากลับยกยิ้มมุมปาก
เล็กน้อยผ่านฉากผลึกแก้ว ก่อนจะตระหนักได้ในทันทีว่านางชิงชิง Чуลัคว์เพียง
ใด สุหยินหนานกงแค้นเสียดาย ใบหน้าบึ้งตึง หลังจากนั้นก็สั่งความองครักษ์
ข้างกาย

“ยกออกไป ยกออกไป รีบยกของขวางหูขวางตานี้ออกไปเสีย! นำชิงชิง
นั่น!”

องครักษ์รับคำสั่งด้วยท่าทางเคารพยำเกรง ทว่ากลับลอบสบถในใจ
‘เมื่อครู่ท่านยังดูอย่างออกรสออกชาติอยู่ผู้มีใช้หรือ โฉนตอนนี้ถึงได้รู้สึกขวางหู
ขวางตาเสียแล้วเล่า’

เผ่าพันธุ์หงส์มังกร

ในยามปกติบรรดาท่านผู้เผ่าแห่งสมาคมท่านผู้เผ่าคร้านจะสนใจการ
แข่งขันของศิษย์สำนักงตั้งด้วยซ้ำไป แต่บัดนี้พวกเขากลับตกหลุมพรางที่หนาน-

กงหลิววินชุดไว้ และพุ่งความสนใจมายังการแข่งขันศิษย์ใหม่สี่สำนักโดยไม่รู้ตัว

แม้ท่านผู้เฒ่าทั้งหลายจะรู้สึกสนใจและเฝ้าหมายกับการแข่งขันในครั้งนี้เต็มที ทว่าพอเวลาผ่านไปเรื่อยๆ พวกเขาก็เริ่มสนใจใคร่รู้ในตัวซูลัว จนกระทั่งหญิงสาวผ่านเข้ามาถึงการประลองยุทธ์ในรอบสุดท้าย

“อันที่จริงนังหนูผู้นี้ฝีมือเข้าที่เลยทีเดียว”

“พรสวรรค์ไม่เลว พลังยุทธ์เข้าที่ ที่หาได้ยากก็คือมีความมุ่งมั่น”

“พวกเจ้าไม่สังเกตหรือไร ตลอดระยะเวลาการแข่งขันหนึ่งเดือนที่ผ่านมา เดิมทีพลังยุทธ์ของนางจัดอยู่ในลำดับที่ห้าเท่านั้น ทว่านางก็พัฒนาตนเองมากขึ้นเรื่อยๆ ในทุกรอบ”

“หากให้เวลานางสักหน่อยละก็ นังหนูผู้นี้จะก้าวหน้าไปถึงขั้นใดกันหนอ”

“แต่ถึงนางจะเป็นอย่างไร สรุปแล้วพวกเจ้าก็อย่าประเมิณนางด้วยคะแนนที่สูงเกินไป” ท่านผู้เฒ่าสามแค้นเสียง “เจ้าลี้มไปแล้วหรือไร เราต้องนำคะแนนรวมทั้งหมดไปให้นายผู้เฒ่าดู”

ทัศนะของนายผู้เฒ่าย่อมมีผลต่อการคัดเลือกสหายिनน้อยของสกุลหนานกง พวกเขาไม่ต้องการสหายिनน้อยที่มีชาติกำเนิดต่ำต้อยจากอาณาจักรล่าง เพราะเรื่องนี้ย่อมเป็นเหตุให้เผ่าพันธุ์หงส์มังกรต้องอับอายขายหน้าผู้คน

ซูลัวไม่รู้ว่าสหายินสกุลสูงศักดิ์กลุ่มหนึ่งกำลังให้ความสนใจนางอยู่ ยิ่งไปกว่านั้นก็ยังไม่ว่าบรรดาท่านผู้เฒ่าแห่งเผ่าพันธุ์หงส์มังกรกำลังจับตามองนาง ในเวลานี้แม้หญิงสาวจะเป็นผู้ชนะอันดับหนึ่งในการแข่งขันศิษย์ใหม่ ทว่าสีหน้าของนางยังคงเรียบเฉย สงบนิ่ง ราวกับผิวหนังที่ไร้รอยคลื่นแม้มีลมพัดผ่าน

ยามนี้ซูลัวยืนอยู่กลางลานประลองยุทธ์ สายตาสีกล้ำที่ทอดมองออกไปฉายแววฉลาดเฉียบแหลม หนานกงหลิววินเผยรอยยิ้มบาง ล้วนๆของเขา ช่างน่าเอ็นดูมากเหลือเกิน

เหลืงอวันจืงหัวเราะหยััน “คุณชายหนานกงหลิวอวันทำตัวเหมือนหนุ่ม
ละอ่อนตั้งแต่เมื่อไรกัน”

ดวงตางดงามลึกล้ำของหนานกงหลิวอวันปรายมองไปหน้าอีกฝ่ายผ่านๆ
“เหลืงอวันจืง”

“อะไร” สีหน้าที่อยู่ๆ ก็แปรเปลี่ยนเป็นจริงจังทำให้เหลืงอวันจืงสะดุ้งโหยง
“ไม่ว่าสิ่งใดเจ้าก็มีสิทธิ์แย่งชิงทั้งนั้น แต่ถ้าเจ้ากล้าแย่งนางไปจากข้า
แม่แต่ศัตรูก็อย่าหวังว่าจะได้เป็น!” สายตาของหนานกงหลิวอวันเลือบมอง
ลำคอของเหลืงอวันจืง แหวตตาของเขาเย็นยะเยือก จากนั้นก็ทะยานกายไปหา
ซูลัวที่ยืนอยู่กลางลานประลองยุทธ์

เหลืงอวันจืงลูบลำคอตัวเองแล้วถลึงตาใส่หนานกงหลิวอวันอย่างแค้น
เคือง “คิดจะสังหารข้าหรือ หนานกงหลิวอวัน เจ้าจะสังหารข้าจริงๆ หรือไร!”

หนานกงหลิวอวันไม่สนใจเสียงโหวกเหวกโวยวายของอีกฝ่าย เขาก้าว
เข้าไปหาซูลัวที่ยืนสง่าอยู่ในลานประลองยุทธ์ ดวงตาบวาวของนางลึกล้ำจน
มองไม่เห็นกันบึ้ง หนานกงหลิวอวันหยุดนิ่งเบื่องหน้านาง ดวงตาเป็นประกาย
ดั่งดวงดาวจับมองนางไม่วางตา รวากับมีคำพูดนับพันนับหมื่นถา่ยทอดผ่าน
ดวงตาคู่นั้น ทว่าซูลัวกลับจิงใจเบือนหน้าหนีไปอีกทาง ไม่สนใจไยดีชายหนุ่ม

ผู้ชมรอบลานประลองยุทธ์สุดลมหายใจเย็นเยือก หนานกงหลิวอวัน
ถูกสตรีเมิน... ช่างเปิดโลกทัศน์ของพวกเขายิ่งนัก ยามนี้สายตาร้อนแรงของ
สตรีมากมายพากันจ้องซูลัวเซม็ง รวากับจะสับร่างนางออกเป็นหมื่นชิ้น ยังดี
ที่สุหยินหนานกงสั่งให้คนย้ายจากผลึกแก้วออกไปก่อนแล้ว หากคนที่รักพวก
พ้องอย่างนางต้องมาเห็นบุตรชายถูกสตรีเมินเฉยเช่นนี้ ผู้เป็นมารดาอย่าง
สุหยินหนานกงคงเกิดอคติต่อซูลัวอย่างแน่นอน

พอเห็นท่าที่เฉยชาของซูลัว หนานกงหลิวอวันผู้ถืออารมณ์ตนเองเป็น
ใหญ่มาแต่ไหนแต่ไรกลับไม่มีท่าทีว่าจะถือสา เขาแหม้มปาก ก่อนที่ริมฝีปาก
สีชมพูจะยกขึ้นเล็กน้อย ชายหนุ่มยิ้มไม่บ่อย แต่ครั้งใดที่เขายิ้มแยมั้ ไปหน้า
นั้นก็จะดูเจิดจ้าสว่างไสวไปหมด

ผู้ชมทั้งหมดเห็นรอยยิ้มของหนานกงหลิววั้นแล้วพากันหันหน้ามิดตาลาย
จ้องมองเทพบุตรหนุ่มในดวงใจอย่างโง่มหลงไหล ทว่าเทพบุตรของพวกนาง
กลับยิ้มให้ Чуลั่วเพียงคนเดียว เขามอง Чуลั่วแล้วหัวเราะเสียงแผ่ว “เจ้านั้นะ ดุดัน
เหลือเกิน”

Чуลั่วกะพริบตาปริบๆ จนเห็นแพขนตายาวชัดเจน ก่อนมองอีกฝ่ายด้วย
สายตาเรียบเฉย “พวกเราสนิทสนมกันหรือไม่”

เหลียงวั้นจึงที่เดิมกำลังยกสองมือรองท้ายทอยพลงเอนกายพิงพนัก
เก้าอี้ด้วยอารมณ์ซุนซึ้งอยู่นั้น ถึงกับหลุดหัวเราะออกมา “ฟรีด!”

ทว่าดูเหมือนหนานกงหลิววั้นจะอารมณ์ดีไม่น้อย เขามอง Чуลั่วด้วย
สีหน้าอ่อนโยน ดวงตาที่ฉายแววเอาอกเอาใจนั้นดูน่าหลงไหล มือข้างหนึ่งของ
เขาจับปลายหางเรียวยาวของ Чуลั่วเอาไว้แน่น อีกมือก็หยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาเช็ด
คราบเลือดตรงมุมปากของหญิงสาวจนสะอาด

Чуลั่วคิดจะปกป้อง ทว่าฝ่ามืออันแข็งแกร่งของหนานกงหลิววั้นเต็มไปด้วยกำลัง แม้พลังยุทธ์ของนางจะทะยานสูงกว่าเดิม แต่ก็ยังไม่ใช้คู่ต่อกรของ
ชายหนุ่ม

พอถูกยึดปลายหางเอาไว้ Чуลั่วก็ทำได้เพียงจ้องหน้าหนานกงหลิววั้น
อย่างขัดเคืองใจ ชายหนุ่มเห็น Чуลั่วแสดงท่าที่เหมือนลูกสัตว์อสูรที่กำลังขู่ เขา
ก็รู้สึกว่านางน่ารักมากเหลือเกิน

หนานกงหลิววั้นลูบศีรษะ Чуลั่วเบาๆ “คิดดีหรือยัง จะเลือกอะไร”

ใบหน้าหล่อเหลาไร้ที่เปรียบของหนานกงหลิววั้นฉายแววจนใจออกมา
ถึงกระนั้นเขาก็ยังอธิบายให้หญิงสาวฟังอย่างอดทน “มีรางวัลมากมายสำหรับ
ผู้ชนะอันดับหนึ่งในการแข่งขันศิษย์ใหม่ เจ้าจะได้ครอบครองถึงเก้าในสิบส่วน
รางวัลอื่นๆ สำหรับเจ้าก็เป็นเพียงตัวช่วยเท่านั้น เวลานี้หาได้จำเป็นต้องใส่ใจ
ไม่ พิจารณาแค่สิ่งที่สำคัญที่สุดก็พอ”

Чуลั่วถูกดึงดูดด้วยแววตาจริงจังที่มองมาคู่่นั้น หญิงสาวตั้งใจฟังหนาน-
กงหลิววั้นบอกเล่าโดยไม่รู้ตัว นางมองชายหนุ่มตาไม่กะพริบ อีกทั้งสายตา

ยังไม่ละไปจากใบหน้าอีกฝ่าย

หนานกงหลิวอ้วนพยักหน้าแล้วเอ่ย “ทางเลือกที่หนึ่ง เจ้าสามารถเลือกคะแนนได้ คะแนนจำนวนมหาศาลมากมายพอที่จะทำให้เจ้าได้รับอภิสิทธิ์ในระดับเดียวกับทายาทของสี่เผ่าพันธุ์ใหญ่”

นางเคย์ไต้ยินเรื่องนี้มาก่อน

หนานกงหลิวอ้วนมองดวงตาคุ้งงามของซูลั่ว จากนั้นก็เอ่ยต่อ “ทางเลือกที่สอง... เข้าสู่สุสานกระบี่”

“สุสานกระบี่?” ดวงตาวับวาวของซูลั่วฉายแววฉงน

“สุสานกระบี่ ในสถานการณ์ปกติจะมีเพียงศิษย์ที่จบการศึกษาเป็นอันดับหนึ่งในแต่ละชั้นปีเท่านั้นถึงจะมีสิทธิ์เข้าสู่สุสานกระบี่ เพราะฉะนั้นครั้งนี้โอกาสมาให้คว่ำถึงที่ เจ้าอย่าปล่อยให้สูญเปล่า ถึงเวลาที่ต้องเก็บกระบี่มู่อ้วนของเจ้าแล้ว” หนานกงหลิวอ้วนเอ่ยด้วยรอยยิ้ม

พอเห็นหนานกงหลิวอ้วนเอ่ยออกมาด้วยสีหน้านั่นอกมันใจ ว่านางจะต้องเลือกเข้าสู่สุสานกระบี่อย่างแน่นอน ซูลั่วก็ไม่สบอารมณ์ขึ้นมา แต่ว่า...

การประลองยุทธ์ในครั้งนี้ทำให้กระบี่มู่อ้วนเสียหายอย่างหนัก จิตวิญญาณของมันถูกแรงปะทะหนักหน่วง พลະกำลังอ่อนแอลงยิ่งกว่าเดิม ยามนี้ซูลั่วรู้สึกว่ามันทำผิดต่อมันเป็นอย่างมาก

เวลานี้สิ่งที่นางต้องการที่สุดก็คือกระบี่ประจำกายสักเล่ม กระบี่ชิ้นเซียนเล่มใดก็ได้ที่อยู่ในระดับชั้นเดียวกับอาวุธหเวสสิบสองนักษัตร ทว่าอาวุธวิเศษเช่นนี้ใช่ว่าจะแสวงหาได้ง่ายๆ แม้จะมีเงินทองมากมายก็มีอาจซื้อได้ โอกาสในการเข้าสู่สุสานกระบี่ปรากฏขึ้นในยามที่ซูลั่วกำลังต้องการกระบี่พอดี ช่างเป็นทางเลือกที่ยั่ววนใจนางยิ่งนัก

“ข้าเลือก...” ซูลั่วถลึงตาใส่ใบหน้าแต่้มรอยยิ้มมั่นใจของหนานกงหลิวอ้วน ก่อนเจ้าตัวจะล้มตาลง “สุสานกระบี่”

นางไม่คิดประชดประชันอีกฝ่ายด้วยอนาคตของตนเองอยู่แล้ว

นอกจากบรรดาท่านผู้เฒ่าประจำสำนักและท่านเจ้าสำนักแล้ว ก็ไม่มีใครล่วงรู้ว่าสุสานกระบี่อยู่ที่ใด นี่เป็นหนึ่งในความลับสุดยอดของสำนักวิทยุ

ซูลั้ถูกปิดตาและส่งตัวไปยังสุสานกระบี่ภายใต้การนำทางของท่านผู้เฒ่าคนหนึ่ง

ตอนที่เปิดตาขึ้นอีกครั้ง...

ซูลั้ไม่รู้ว่ามีนางอยู่ที่ใด แต่ภาพเบื้องหน้าก็ทำให้หญิงสาวรู้สึกอัศจรรย์ใจอย่างบอกไม่ถูก ที่นั่นเหมือนดินแดนพิศวง ซูลั้เห็นสิ่งมีชีวิตหลากหลายสายพันธุ์ ทั้งภูต ลั้ตัวอสูร หรือแม้แต่มนุษย์ สิ่งมีชีวิตพวกนั้นดูราวกับมองไม่เห็นนาง ต่างก็วนว่ายอยู่กับกิจของตน บ้างเย็บปักถักร้อย บ้างนอนอาบแดด บ้างกระโดดโลดเต้นไปมา ซูลั้เบิกตามองโลกอันแสนมหัศจรรย์และแปลกประหลาดนี้

ที่นี่คือสุสานกระบี่มิใช่หรือ ในจินตนาการของซูลั้ สุสานกระบี่คือสถานที่ฝังกระบี่ แต่เบื้องหน้านางในเวลานี้กลับไม่ใช่กระบี่ แต่เป็นสิ่งมีชีวิตหลากหลายมากมาย ไม่เหมือนสุสานกระบี่อิมคริมและวังเวงเลยสักนิด ราวกับโลกใบหนึ่งที่อบอวลไปด้วยพลังวิเศษ

ในตอนนี้อะไรก็ได้ยินเสียงต๋อู้ที่ดังไม่ไกลออกไป หญิงสาวจึงเร่งฝีเท้าแล้วก้าวตรงไปยังทิศทางนั้น

ซูลั้เห็นภูตจิ๋วรูปร่างจ๋มำในชุดโวลีแดงกำลังคลานอยู่บนพื้น ยามนี้เบื้องหน้าของภูตจิ๋วคือเสือดาวตัวหนึ่ง!

ภูตจิ๋วกับเสือดาวหยั่งขันชิงกันไปมา ก่อนจะกระโจนเข้าประมือกันอย่างดุเดือด!

ซูลั้หลบฉากไปอีกทางหนึ่ง สายตาก็จับจ้องทั้งคู่

พลังยุทธ์ของภูตจิ๋วกับเสือดาวไม่ห่างชั้นกันมาก หลังจากผ่านไปครู่หนึ่ง ภูตจิ๋วก็นึกว่าคาญใจขึ้นมา

“ไม่เล่นกับเจ้าแล้ว!” พูดยืนยันก็กลายเป็นดอกไม้้งดงามดอกหนึ่ง

ที่บ้านสระพรั่งอุริมธารน้ำ กลีบดอกพลั่วไหวตามแรงลม

ชูลุ่มมองดอกไม้ดอกนั้นแล้วตะลึงพรึงเพริด! ดอกไม้ชนิดนี้มีอยู่ใน
บันทึกของท่านอาจารย์ และนี่ก็เป็นครั้งแรกที่นางมีโอกาสได้เห็นมันด้วยตา
ตนเอง

มันเป็นดอกเขียนจันทราธรรลีสลับ ที่แท้เจ้าภูตจิวตัวจ๋าม้าเมื่อครู่ก็คือ
จิตวิญญาณของดอกเขียนจันทราธรรลีสลับ เช่นนั้นกายแท้ของเลือดดาวเล่า?
ชูลุ่มมองไปยังเลือดดาวตัวนั้น พอเจ้าเลือดดาวเห็นว่าภูตจิวหนีไปดื้อๆ มันก็
เกาหัวแกรกๆ อย่างขัดใจ จากนั้นก็กลายร่างกลับคืนเป็นกระบี่ลายเลือดดาวที่
ปักลงบนเนินดินใต้หน้าผา

ชูลุ่มเบิกตากว้าง ที่แท้ตนหนึ่งคือจิตวิญญาณของดอกเขียนจันทราธรร
ลีสลับ ส่วนอีกตนก็เป็นจิตวิญญาณของกระบี่เลือดดาวนั่นเอง เมื่อครู่พวกมันต่อสู้
กันเล่นๆ แต่พลาญภาพที่สำแดงออกมาถึงกับสะเทือนฟ้าสะท้านแผ่นดินเลย
ทีเดียว น่ากริ่งเกรงยิ่งนัก พลังยุทธ์ของนางในเวลานี้ยังห่างชั้นพวกมันอีกหลาย
ขุม

จิตบุปผา... แล้วไหนจะยังจิตกระบี่อีก น่าเสียดายที่นางสามารถนำของ
วิเศษจากสุสานกระบี่ออกไปได้เพียงอย่างเดียวเท่านั้น

มีของดีตั้งมากมายแต่นำกลับไปได้แค่หนึ่งชิ้น ชูลุ่มน้ำตาจะไหล นาง
เดินเฝ้านาไปหยุดอยู่เบื้องหน้าดอกเขียนจันทราธรรลีสลับ ชูลุ่มยังไม่ทันได้
เอ่ยถาม ดอกเขียนจันทราธรรลีสลับก็เหิดกลีบดอกของมันไปอีกทางอย่างหยิง
ยโส

“เจ้าหน้าตาอัปลักษณ์นัก ข้าไม่อยากสนทนากับเจ้า!” จิตบุปผาปรายตา
มองชูลุ่มด้วยความดูแคลน

ชูลุ่มซึบสายจุมูกตนเอง นางหน้าตาอัปลักษณ์? ใ้ว่าชูลุ่มจะยกหาง
ตัวเอง หากนางหน้าตาอัปลักษณ์ ณ จักรวรรดิกลางแห่งนี้ก็คงไม่มีใครหน้าตา
งดงามอีกแล้ว

ชูลุ่มถาม “เจ้าจะติดตามข้าไปหรือไม่”

หากจิตบุพพานเต็มใจจะไปกับนาง ชูลั้วก็จะไม่สนใจจิตกระบี่อื่นอีก นางตัดสินใจว่าจะพามันกลับไปด้วยกันทันที ทว่าเจ้าภูตจิ้งจอกกลับปรายตามองนางอย่างโล “เจ้าหน้าตาอัปลักษณ์นัก ข้าไม่อยากไปกับเจ้า!”

สายตาที่มองเป็นเชิงว่า “นั่งหนู ไปไกลๆ ข้า” ของภูตจิ้งจอก ทำให้ชูลั้วขุ่นใจขึ้นมา

ดี! ดีมาก ชูลั้วรีบปลายจมูกตนเองก่อนจะหมุนตัวไปอีกทาง

หญิงสาวแสวงทำท่าไม่พอใจ แต่แท้จริงกลับคิดใคร่ครวญในใจ ตอนนี้นางมั่นใจแล้วว่าสมบัติที่อยู่ภายในสุสานกระบี่แห่งนี้ไม่ได้จำกัดแค่กระบี่เท่านั้น แต่ยังมีของล้ำค่าและสมุนไพรมากมายหลายชนิด ที่สำคัญยิ่งไปกว่านั้นก็คือสมบัติวิเศษเหล่านี้บำเพ็ญตะบะจนสามารถถอดจิตวิญญาณของมันเป็นออกมานอกกายแทนได้!

ไม่ว่าจะคว่ำอะไรออกไปสักชิ้นก็เรียกว่าได้กำไรมหาศาลแล้ว แต่เรื่องที่ทำให้ชูลั้วรู้สึกสนใจยิ่งนักก็คือ เจ้าสมบัติวิเศษทั้งหลายข้างหัวสูงเสียเหลือเกิน ดอกเขียนจันทร์ธารารลึกลับมองเมื่อนางยังไม่เท่าไร ตอนที่ชูลั้วเดินเข้าไปหากระบี่เสือดาว คู่ต่อสู้ของมันเมื่อครู่ เจ้ากระบี่เสือดาวก็สบัดหน้าหนีไปอีกทาง รวากับว่าพวกมันมีสถานะสูงส่ง ส่วนชูลั้วนั้นต่ำต้อยจนไม่มีสิทธิ์ที่จะปรากฏตัวขึ้นในสายตาของพวกมัน

ชูลั้วแทบไม่อยากที่จะเชื่อ นางเดินต่อไปเรื่อยๆ ระหว่างทางก็สังเกตเห็นจิตวิญญาณของวิเศษที่กำลังรุ่มรวยอยู่กับกิจของตนเอง พวกมันจมอยู่ในโลกของตน ไม่มีจิตวิญญาณตนไหนสนใจหญิงสาวเลยแม้แต่ชนิด

หากไม่ได้รับการยอมรับจากพวกมัน นางก็หยิบฉวยสมบัติขึ้นในมือออกไปไม่ได้ ชูลั้วกระจางแจ้งแล้ว มิน่าทางสำนักวิชายุทธ์ถึงได้กล้าให้นางเข้ามาเลือกชมสมบัติล้ำค่าในสุสานกระบี่แห่งนี้ได้ตามใจชอบ เป็นเพราะรู้ว่านางไม่มีทางได้ของดีกลับไปแน่นอนกระมัง?

พลังยุทธ์ของนางในเวลานี้อ่อนด้อยเกินไป เพราะเหตุนี้จึงไม่ได้รับการยอมรับจากของวิเศษทั้งหลาย ชูลั้วไม่โทษพวกมัน ไม่ว่าใครก็มุ่งหวังอนาคต

ที่ก้าวไกลด้วยกันทั้งสิ้น แต่นางจะอย่างไรเล่า สุดท้ายซูลัวก็ต้องยอมรับความจริงนี้อย่างจนใจ นางอุปลายจุมูกแล้วเดินไปหาจิตกระบี่ที่ดูตะบะไม่แกร่งกล้ามักนัก

ลึกเข้าไปด้านในสุสานกระบี่เต็มไปด้วยกระบี่มากมายที่ปักตระหง่านอยู่บนพื้นดิน เด็กน้อยกลุ่มหนึ่งวิ่งเล่นเหย้าเหย๋กันไปมาอยู่ใกล้ๆ ไม่ต้องเดาก็รู้เด็กพวกนี้ก็คือจิตกระบี่นั่นเอง

หญิงสาวเดินเข้าไปหาจิตกระบี่อับแสงตนหนึ่ง คาดคะเนว่ามันน่าจะเป็นจิตกระบี่ที่บำเพ็ญตบะมาไม่นานเท่าไร หญิงสาวเปิดปากชักชวนมัน ทว่าอีกฝ่ายกลับแสดงท่าที่ไม่ต้อนรับซูลัว สีหน้าของมันหึงผยอง ไม่แม้แต่จะปรายตามองซูลัว จากนั้นก็หันไปวิ่งเล่นซ่อนหากับสหายจิตกระบี่ตนอื่นๆ

“...” ซูลัวจนคำพูด

สุดท้ายหญิงสาวก็หิบบังคับตายนางออกมา... น้ำทิพย์ชั้นดี!

หลังจากมีตัวช่วยอย่างน้ำทิพย์ชั้นดี กลุ่มจิตกระบี่เด็กถึงได้หันมาสนใจนางเสียที พวกมันกรูกันเข้ามาห้อมล้อมซูลัว “ข้าจะดื่ม! ข้าจะดื่ม! เอามาให้ข้าดื่มเร็ว!”

“ดื่มของข้าก็ต้องไปกับข้า”

ตึ้งๆ

กลุ่มจิตกระบี่เด็กถลึงตาใส่ซูลัว จากนั้นก็พากันวิ่งกลับไปเดิม ไม่คิดจะสนใจนางอีก

“...จิตกระบี่เอาใจยากแบบนี้ทุกตนเลยหรือไรกัน”

ซูลัวพยายามคิดหาวิธีหว่านแหแบบแตก ทว่าจิตกระบี่เด็กเหล่านี้หมายดีมน้ำทิพย์ชั้นดีจากนางเท่านั้น บางตนยอมสนทนากับนางบ้าง แต่พอขอให้พวกมันเดินทางกลับไปด้วยกัน แต่ละตนก็บั่นหน้าบึ้งตึงไม่พอใจขึ้นมา

ซูลัวมีเวลาจำกัดในการมาเยือนสุสานกระบี่ ทางสำนักวิทยุर्थใช้เวลา นางเพียงหนึ่งชั่วโมงเท่านั้น ตอนนี้ก็ผ่านไปแล้วครึ่งชั่วโมง หญิงสาวจึงอดกระวนกระวายใจขึ้นมาไม่ได้

ตอนนั้นเองซูลัวเห็นว่าจิตกระบี่สองตนกำลังต่อสู้กันอยู่ พลະกำลังของสองฝ่ายไม่เป็นรองกัน เรียกว่าสร้างความสั่นสะเทือนไปทั่วทั้งสุสานกระบี่เลยก็ว่าได้

ตนหนึ่งคือจิตกระบี่เด็ก ตนหนึ่งจิตกระบี่หนุ่ม จิตกระบี่สองตนตอบโต้กัน ทั้งคู่เคลื่อนไหวรวดเร็วจนเห็นเพียงเงาเลือนรางพุ่งสวนไปมา คลื่นพลังที่สำแดงออกมาน่าเกรงขามจนจิตกระบี่ตนอื่นๆ ไม่กล้าเข้าใกล้

ซูลัวหมุนตัวกลับเตรียมผละหนืออย่างรู้จั้งหะ เพราะนางตระหนักดีว่าหากคลื่นพลังขัดโหมมาทางนี้เมื่อไร บรรดาจิตกระบี่เด็กเหล่านี้ไม่สะท้านสะเทือน แต่ร่างของมนุษย์สามัญธรรมดาอย่างนางเป็นได้แหลกละเอียดแน่ หญิงสาวตั้งท่าจะออกวิ่ง ทว่าทุกอย่างหายไปเสียแล้ว

ตอนที่จิตกระบี่สองตนปะทะฝ่ามือใส่กัน คลื่นพลังหนักหน่วงก็สาดครืนออกมารอบด้าน แม้ซูลัวจะทะยานตัวไปข้างหน้าแล้ว แต่แผ่นหลังก็ยังถูกพลังหนักหน่วงปะทะเข้าใส่ นางกระอักเลือดพรวดดอกมาทันที หญิงสาวรู้สึกเลือดลมปั่นป่วนปรวนแปร ร่างกายแทบจะปริร้าว

พลังยุทธ์ของนางในเวลานี้มีอาจสยบจิตกระบี่เหล่านี้ได้จริงๆ พอคิดเช่นนี้ ซูลัวก็อดหน้าม้อยคอดตกไม่ได้

นางไม่รู้ตัวเลยว่าเมื่อครู่ที่ถูกคลื่นพลังขัดสาดใส่ เลือดที่กระอักออกมากจะหายไปทั่วพื้นดิน เป็นจังหวะเดียวกับที่จิตกระบี่หนุ่มถูกจิตกระบี่เด็กทำร้ายจนบาดเจ็บสาหัส จิตวิญญาณของมันเกือบจะแตกขานไปแล้ว ตอนที่ล้มลงกับพื้น หยดเลือดของซูลัวกระเซ็นเข้าปากมัน จิตกระบี่หนุ่มไม่เคยรู้มาก่อนว่าเลือดมนุษย์หอมหวานถึงเพียงนี้! สิ่ง чтоช่วยให้พลังจิตกระบี่ต้องขึ้นอีกครั้งใช้เลือดเสียที่ไหนกัน มันคือของวิเศษที่ช่วยฟื้นฟูจิตวิญญาณได้ต่างหากเล่า!

เลือดของมนุษย์ผู้นี้ นับว่าเป็นโอสถทิพย์ชิ้นหนึ่งสำหรับจิตกระบี่อย่างพวกมัน! เดิมจิตกระบี่หนุ่มถูกทำร้ายจนจิตวิญญาณแทบสลาย แต่เลือดเพียงหยดเดียวกลับทำให้มันฟื้นคืนพลังจิตได้หนึ่งร้อยเท่า พลังยุทธ์ก็กระเตื้องขึ้น

จนกลับมาอยู่ในระดับสูงสุด ด้วยเหตุนี้จิตกระบี่หนุ่มจึงเริ่มตอบโต้จิตกระบี่เด็กอีกครั้ง

เดิมพลังยุทธ์ของจิตกระบี่สองตนไม่ห่างชั้นกันมากนัก ทว่ายามนี้จิตกระบี่หนุ่มฟื้นคืนกำลังขึ้นมาอีกครั้ง ขณะที่จิตกระบี่เด็กกลับอยู่ในสภาพเหนื่อยล้า ไม่นานจิตกระบี่หนุ่มจึงเป็นฝ่ายเอาชนะไปได้ในที่สุด

จิตกระบี่หนุ่มเหยียบบอกจิตกระบี่เด็กแล้วพ่นเสียง “เจ้าหนู อายุน้อยก็อวดโอ้อำนาจถึงเพียงนี้ ยังจะโอ้อีกหรือไม่!” พุดจบจิตกระบี่หนุ่มก็สะบัดฝ่าเท้าไล่อีกฝ่าย จากนั้นก็วิ่งโรมหาหา Шуแล้ว

จิตกระบี่หนุ่มหยุดยืนเบื้องหน้าหญิงสาว ก่อนจะโค้งคำนับด้วยสีหน้าท่าทางเอาจริงเอจัง Шуแล้วจำได้ว่าเจ้าจิตกระบี่หนุ่มตนนี้เป็นหนึ่งในจิตกระบี่ที่เคยปฏิเสชนางมาก่อน ตอนนั้นมันดูแคลนนางถึงขั้นไม่แม้แต่จะปรายตามองด้วยซ้ำ

Шуแล้วมองจิตกระบี่หนุ่มที่โค้งคำนับนางด้วยสีหน้านงนง ปากก็ถามด้วยน้ำเสียงฉงน “เจ้าทำอะไร”

“แม่ นาง ได้โปรดรับข้าไว้ด้วยเถิด!” จิตกระบี่หนุ่มยังค้อมตัวต่ำอยู่เช่นนั้น ท่าทางราวกับว่าหากนางไม่ตอบตกลง มันก็จะไม่ยกหน้าขึ้น

ท่าทีที่กลับตาลปัตรเช่นนี้ทำให้ Шуแล้วเกิดระแวงเคลงใจขึ้นมา ยิ่งจิตกระบี่หนุ่มร้องขอนางเท่าไร Шуแล้วก็ยิ่งไม่ตอบตกลงง่ายๆ เท่านั้น เจ้าตัวเอาแต่จ้องมองจิตกระบี่หนุ่มด้วยความประหลาดใจ “เพราะอะไรกัน”

จิตกระบี่หนุ่มยังไม่ทันตอบ จิตกระบี่เด็กที่ถูกเตะออกไปก่อนหน้านี้ก็วิ่งเข้ามาสมทบ มันข้องใจอย่างหนักว่าเพราะเหตุใดจิตกระบี่หนุ่มที่เดิมพ่ายแพ้จมโคลนกลับเป็นฝ่ายเอาชนะ และเตะโด่งมันออกไปแบบนั้นได้ ทว่าไม่นานมันก็นึกได้ว่าต้องเป็นเพราะเลือดของมนุษย์หญิงผู้หนึ่งที่กระอักออกมาตอนพวกมันต่อสู้กันอย่างเนิ่นอน

ชั่วเวลานี้ยังเห็นเจ้าจิตกระบี่หนุ่มร้องขอให้มนุษย์หญิงรับมันไว้อย่างไม่อายเช่นนี้ ก็ยิ่งพิสูจน์ได้เป็นอย่างดีว่าการคาดคะเนของมันถูกต้อง จิตกระบี่

เด็กวิ่งกุ่มบ้นท้ายเข้ามาอีกตน จากนั้นก็โค้งคำนับชูนิ้วชี้ขึ้น

“แม่นาง รับข้าเถิด ศักยภาพของข้าแข็งแกร่งกว่าเขามากนัก”

จิตกระบี่หนุ่มได้ยินเช่นนั้นก็ไม่พอใจขึ้นมาทันที “ข้ามาก่อน! มนุษย์ล้วนแต่ให้ความสำคัญแก่ลำดับก่อนหลัง!”

จิตกระบี่เด็กมองอีกฝ่ายด้วยสายตาเยาะ ก่อนจะยกยิ้มหยันมุมปาก “มาทีหลังแล้วอย่างไร! ผู้ที่แข็งแกร่งได้รับการยกย่องสรรเสริญ นี่ต่างหากที่เป็นหลักคิดของมนุษย์!”

จิตกระบี่หนุ่มเหือดตาล “เจ้าเด็กบ้า ข้าเอาชนะเจ้าได้!”

จิตกระบี่เด็กไม่ยอมอ่อนข้อให้ “นั่นเป็นเพราะเจ้าเสพลีดของมนุษย์ผู้นี้!”

“กายแท้ของข้าคือกระบี่พราภาวิญญาน มีความเป็นมายาวนานกว่าสามแสนปี!”

“กายแท้ของข้าคือกระบี่ลำแสงวิญญาน มีความเป็นมาน้อยกว่าเจ้าหนึ่งแสนปี แต่เจ้าซึ่งมีตะบะสามแสนปีกลับเอาชนะข้าซึ่งมีตะบะเพียงหนึ่งแสนปีไม่ได้!”

“ข้าเป็นสมบัติวิเศษขั้นสี่ เจ้าเพิ่งจะขั้นสามเท่านั้น!”

“ข้ากำลังจะเลื่อนขั้นไปสู่ขั้นสี่!”

“ห้ามเจ้าแย่งมนุษย์ผู้นี้กับข้า!”

“เจ้าก็ห้ามแย่งข้าเหมือนกัน! นางเป็นของข้า!”

เป็นไปได้ว่าจิตกระบี่สองตนนี้อยู่ในสุสานกระบี่ และไม่ได้สัมผัสโลกกว้างภายนอกมานานปี เพราะเหตุนี้พวกมันจึงตอบโต้กันด้วยอารมณ์และความรู้สึกที่ สุดแสนจะไร้เดียงสาในความคิดของชูลัว

ทั้งคู่ต่อปากต่อคำกันไม่เลิก ทำเอาชูลัวปวดปลาบไปถึงสมอง แต่ฟังจากบทสนทนาของพวกมัน ผนวกกับการไตร่ตรองด้วยมันสมองที่ผลานกระดุกปัญญาเข้าไป หญิงสาวก็พอจะคาดเดาเหตุการณ์บางอย่างได้ ที่แท้เลือดของนางก็มีสรรพคุณวิเศษสำหรับจิตกระบี่ เรียกว่านางครอบครองของล้ำค่า

แต่ไม่รู้ตัวก็ไม่ได้

เสียงทะเลาะเบาะแว้งของจิตกระบี่สองตนดึงดูดความสนใจจากจิตกระบี่คนอื่น ๆ มาทางนี้โดยพร้อมเพรียง บ้างเป็นจิตกระบี่หนุ่ม บ้างก็เป็นจิตกระบี่วัยกลางคน รวมทั้งจิตกระบี่วัยเสนาชน พอพวกมันได้ยินว่าเลือดของชูลัวมีฤทธิ์บำรุงพลังก็พากันลึงโลดใจใหญ่ ชีวิตที่ผ่านไปวันแล้ววันเล่าในสุสานกระบี่แห่งนี้ไร้สีสันเกินไป ใครเล่าจะไม่อยากออกไปสัมผัสโลกภายนอก เพียงแต่ที่ผ่านมามพวกมันนึกเคยดฉันท์ หากจะต้องรับมนุษย์ด้วยพลังยุทธ์ไว้เป็นนายก็เท่านั้น

แม้พลังยุทธ์ของมนุษย์หญิงผู้นี้จะต่ำต้อยติดดินก็เกิด แต่นางมีเลือดชั้นดี หากเสพลือดของนาง พลังวิเศษก็จะทะยานสูงขึ้น

เพราะเหตุนี้จิตกระบี่กลุ่มใหญ่จึงกรูกันเข้ามาหาชูลัว

“เลือกข้า! / เลือกข้า! / เลือกข้า!”

จิตกระบี่ที่อยู่รอบนอกกลัวว่าชูลัวจะมองไม่เห็นพวกมัน แต่ละตนกระโดดเหวี่ยงๆ เขย่งเท้าพร้อมชูสองมือ ปากก็ร้องลั่นออกมาด้วยความร้อนรอนใจ

“เลือกข้า! / เลือกข้า! / เลือกข้า!”

ชูลัวรู้สึกปวดศีรษะหนัก หญิงสาวมีความจำเป็นเลิศ แค่มองตาครั้งเดียวก็จำได้ไม่มีลืมเลือน เพราะเหตุนี้นางจึงจำได้แม่นยำในบรรดาจิตกระบี่มากมายเหล่านี้ มีจิตกระบี่บางตนแสดงท่าทีดูแคลนออกมาตอนที่นางวิ่งเข้าไปถามพวกมันว่าต้องการจะไปกับนางหรือไม่ ช้านางยังได้ยินพวกมันพากันหัวเราะหยันดังลั่น

“ฮ่าๆๆ มนุษย์ต่ำต้อยผู้นี้ นางสมองพิการหรือไร ถึงได้กล้ามาขอให้พวกเรารับนางเป็นนาย!”

“ไม่รู้จักประมาณตน!”

“น่าขันที่สุด!”

“ข้าต้องการนายที่เป็นยอดฝีมือสูงส่งและสง่างาม!”

“ข้าต้องการนายที่เป็นยอดฝีมือเหนือชั้น!”

“ข้าต้องการนายที่เป็นยอดฝีมือแข็งแกร่งและไร้เทียมทาน!”

ทว่ามาบัดนี้... เหล่าจิตกระบี่พากันแย่งชิงกันเพื่อขอให้ชูลวี่เป็นนายของตน

ชูลวี่จนคำพูด ระหว่างที่นางกำลังใคร่ครวญอยู่นั้น จิตกระบี่ร่างยักษ์ทำทางดุดันตนหนึ่งก็เดินเข้ามา มือข้างหนึ่งคว้าจิตกระบี่หนุ่ม มืออีกข้างคว้าจิตกระบี่เด็ก ก่อนจะเหวี่ยงจิตกระบี่สองตนไปทางซ้ายที่ขวาที่

หลังจากการจัดคู่แข่งไปได้แล้ว จิตกระบี่ร่างยักษ์ก็ก้าวอาดๆ มาหยุดตรงหน้าชูลวี่ ขณะที่ชูลวี่ก็มองตอบกลับด้วยดวงตาคู่งามที่ฉายแววฉงน จิตกระบี่ร่างยักษ์เซิดหน้าขึ้นอย่างลำพอง แล้วแค้นเสียดยโสออกมา “ข้าคือจิตกระบี่ชั้นห้า ร้ายกาจกว่าพวกมันมากนัก พาข้าออกไป!”

แม้แต่จิตกระบี่ชั้นห้าก็ยังร่วมแย่งชิงโอกาสนี้ น่าโมโหนัก! เหล่าจิตกระบี่มองจิตกระบี่ร่างยักษ์ที่มีท่าทางดุดันตนนี้ พวกมันโกรธเคือง ทว่าไม่กล้าเอ่ยวาจาใด ได้แต่พากันกำหมัดแน่น

จากมนุษย์ต่ำต้อยที่ถูกรังเกียจกลายมาเป็นผู้ที่จิตกระบี่ทั้งหลายยกย่องเชิดชู หากเป็นคนอื่นคงตั้งตัวไม่ทันอย่างแน่นอน แต่ชูลวี่มีอุปนิสัยเยือกเย็นสงบนิ่งมาแต่ไหนแต่ไร เพราะเหตุนี้สีหน้านางจึงยังเรียบเฉย ไม่เผยร่องรอยอารมณ์ใดๆ เหมือนเดิม

สายตาของชูลวี่ปรายผ่านใบหน้าของจิตกระบี่ทุกคน ส่วนจิตกระบี่ก็จ้องนางกลับด้วยสีหน้าตื่นเต้นและระอคอย แม้แต่จิตกระบี่ร่างยักษ์ก็ยังคงสับกระส่ายอย่างเห็นได้ชัด เหงื่อเย็นผุดซึมทั่วหน้าผาก ทุกคนกำลังรอรับชะตากรรมที่กำลังจะมาถึง

แต่ชูลวี่กลับหัวเราะเสียงแผ่วก่อนเอ่ย “พวกเจ้าอดเยี่ยมทุกคน”

เหล่าจิตกระบี่ดวงตาเป็นประกายทันที จริงหรือ เจ้ามนุษย์ผู้นี้กำลังเยินยอพวกมันใช่หรือไม่

หลังจากที่ดำรงชีวิตอยู่ในสุสานกระบี่มานานปี สติปัญญาจิตกระบี่ก็

ไร้เดียงสา ไม่ต่างอันใดกับเด็กทารก ชูลัวพยักหน้า “พวกเจ้าทั้งหมดดยอดเยี่ยม และร้ายกาจมาก แค่ว่าตอนนี้กับดขี้ข้าได้อย่างง่ายดาย”

จิตกระบี่ทั้งหลายพากันเชิดคางขึ้นอย่างล่ำพองและภาคภูมิใจ ก็นั่นนะสิ ไม่ดูบ้างแล้วว่าพวกมันเป็นใคร กระบี่ที่สามารถบำเพ็ญตะบจนเกิดจิตกระบี่ได้ ล้วนแต่เป็นอาวุธชั้นทวะทั้งสิ้น!

จิตกระบี่เหล่านี้เหมือนกับเด็กในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่รอให้คนใจบุญมารับเลี้ยง พวกมันมองชูลัวตาปริบๆ นัยน์ตามายแววปรารถนาและคาดหวัง “แต่ว่า...” ชูลัวพูดแล้วหยุดนิ่งไป พลันนั้นบรรดาจิตกระบี่ก็บังเกิดลางสังหรณ์ไม่ดีขึ้นมา พวกมันลั่นสะท้าน สายตาจับจ้องชูลัวด้วยความตื่นเต้นเกรงว่าตัวเองจะไม่ได้รับเลือก

ชูลัวยิ้มกริ่มมามองพวกมัน “แต่ว่าข้าเพิ่งจะเข้ามาในสุสานกระบี่แห่งนี้ ยังไม่เห็นจิตกระบี่อีกหลายตน เพราะฉะนั้นจะตัดสินใจในเวลานี้คงมิได้”

ก็จริง...

ชูลัวยิ้มหวานให้กลุ่มจิตกระบี่ จากนั้นก็โบกมือแล้วเดินไปรอบๆ สุสานกระบี่

จิตกระบี่มองแผ่นหลังของชูลัวที่ผละไปด้วยสายตาเจ็บปวดและอ้ำว้าง โดยไม่รู้ตัว ทว่าหลังจากนั้นก็มิมีจิตกระบี่หัวโวงวอนตนจนยั้งหะที่จิตกระบี่ตนอื่นๆ ไม่ทันตั้งตัวแอบลอบตามหลังชูลัวไปติดๆ

ตอนแรกยังมีจิตกระบี่เพียงตนสองตน ทว่าไม่นานก็เพิ่มเป็นสิบถึงยี่สิบตน จนกระทั่งสุดท้ายกลายเป็นจิตกระบี่นับร้อยตน... จิตกระบี่ทั้งหมดเดินตามหลังชูลัวเป็นขบวนยาว

ชูลัวเดินกวาดตามองไปทั่วสุสานกระบี่ หญิงสาวบังเอิญเหลียวหลังกลับมาในจังหวะหนึ่ง ก่อนจะพบจิตกระบี่กลุ่มใหญ่เดินอออยู่ด้านหลังนาง

“...” ชูลัวถึงกับพูดไม่ออก

พอเห็นชูลัวหันกลับมา เหล่าจิตกระบี่ก็ยิ้มแฉ่งให้นางอย่างเอาใจ

“...” ชูลัวนิ่ง ไม่ได้เอ่ยอันใดออกมา

หญิงสาวเดินไปพลางคิดอย่างปวดใจไปพลางว่า จิตกระบี่มากมายเหล่านี้น่าจะมีพลังยุทธ์เหนือกว่านางทั้งสิ้น หากกวาดพวกมันออกไปได้ทั้งหมดจะดีเพียงใดหนอ น่าเสียดายเหลือเกิน นางเลือกกระบี่ได้เพียงหนึ่งเล่มเท่านั้น คิดๆ แล้วก็เจ็บใจนัก

ขณะเดียวกันหญิงสาวก็อดสะท้านใจกับความยิ่งใหญ่เกรียงไกรของสำนักวิทยุทธ์ไม่ได้ สัมกับเป็นสำนักวิชาอันดับหนึ่งแห่งจักรวรรดากลาง สุสานกระบี่แห่งนี้มีกระบี่ขึ้นทิวะมากมายปักเรียงรายราวกับผักบนแผงในตลาด ไม่ว่าจะคว่ำกระบี่เล่มใดออกไป ก็สร้างความสะดวกสบายไปทั่วสรรพางค์

ชั่วพลันกลับมามองจิตกระบี่กลุ่มใหญ่ที่ออกมาหลังจากบทสนทนาของจิตกระบี่ที่ได้ฟังเมื่อครู่ หญิงสาวพอจะจับใจความได้ว่าจิตกระบี่มีลำดับชั้น จิตกระบี่ในสุสานกระบี่แห่งนี้มีตั้งแต่จิตกระบี่ชั้นหนึ่งไปจนถึงจิตกระบี่ชั้นหก จิตกระบี่ร่างยักษ์ตนนั้นบอกว่าตนเป็นจิตกระบี่ชั้นห้า แต่สำหรับจิตกระบี่ชั้นหก... ดูเหมือนว่าจิตกระบี่ตนอื่นๆ จะไม่เคยพบพานมาก่อน เป็นเพียงเรื่องเล่าลือภายในหมู่จิตกระบี่เท่านั้น

หลังจากเดินไปเรื่อยๆ ทันใดนั้นทางตาของชั่วพลันก็เลื้อยไปเห็นกระบี่ครึ่งท่อนเล่มหนึ่ง กระบี่เล่มนั้นดูสามัญธรรมดา ด้ามของมันเริ่มผุพังแล้วด้วยซ้ำ ตัวเล่มกระบี่ที่โผล่พ้นดินครึ่งหนึ่งเกรอะกราบสนิม ดูเหมือนซากเหล็กมากกว่ากระบี่ขึ้นทิวะ

ชั่วพลันเดินเลยผ่านไป นางไม่ได้สนใจกระบี่เล่มนั้นอีก ทว่าพอผลห่างออกมาราวสามสี่ จู่ๆ แสงสว่างสายหนึ่งก็สาดวาบขึ้นในหัวของนาง ร่างกายของหญิงสาวแข็งค้าง ฝ่าเท้าชะงักลงทันที บรรดาจิตกระบี่กลุ่มใหญ่ที่ตามนางมาก็พากันหยุดนิ่งไปด้วย พวกมันมองหน้ากันแล้วหันมามองชั่วพลันอย่างฉงน

ชั่วพลันเริ่มถอยเท้ากลับช้าๆ แม้จะฉงนงงง แต่จิตกระบี่ก็ถอยหลังตามชั่วพลันทีละก้าวๆ อย่างพร้อมเพรียง จากนั้น... ก็เดินถอยย้อนกลับไปสามสี่!

ชั่วพลันหยุดเดิน

จิตกระบี่ก็หยุดลง

พวกมันเห็น Чуลวักจิกตัวไปทางขวา ก่อนจะเดินไปหยุดลงตรงหน้ากระบี่ ผุพังเล่มนั้น หญิงสาวย่อตัวลง สายตาจ้องมองกระบี่ผุพังที่ถูกทุกคนมองเมิน

Чуลวักมองกระบี่ผุพังวางไคร้ครวญ เมื่อครู่ความคิดหนึ่งผุดวาทขึ้นใน หัวของนาง เจ้าตัวตระหนักได้ว่านี่คือสุสานกระบี่ กระบี่ระดับต่ำที่สุดยังก่อ จิตกระบี่ขึ้นต้นได้ แล้วโน่นถึงได้มีเศษเหล็กเส็งเค็งขึ้นนี้โผล่ขึ้นมา

ข้ากระบี่ทุกเล่มก็ยังมีจิตกระบี่ แต่กระบี่เล่มนี้...

Чуลวักหันกลับมามองกลุ่มจิตกระบี่ “จิตกระบี่ของกระบี่เล่มนี้อยู่ที่ใดกัน” เห็นได้ชัดว่า Чуลวักหมายตากระบี่เล่มนี้แล้ว ทว่า...

“กระบี่เล่มนี้มีจิตกระบี่ที่ไหนกันเล่า”

“หลายปีมานี้พวกเราไม่เคยเห็นจิตกระบี่ของกระบี่ผุพังเล่มนี้ออกมา วิสาสะกับพวกเราเลยสักครั้ง”

“เมื่อก่อนอาจมีกระบี่มั่ง? แต่ตอนนี้จิตกระบี่ต้องดับสูญไปแล้วเป็นแน่ พวกเราล้มผัสไม่ได้ถึงพลังชีพของมัน”

“นั่นสิ จิตกระบี่ดับสูญแล้ว เจ้ามนุษย์ เจ้าเลือกข้าเกิด!”

“เลือกข้า / เลือกข้า!”

“เลือกข้า / เลือกข้า / เลือกข้า!”

จากนั้นบรรยากาศที่เงียบสงบในตอนแรกก็พลันโกลาหลอลหม่านขึ้นมา Чуลวักรู้สึกว่าการของนางอื้อไปหมด เสียงจ๊อกแจ๊กจ๊อแจทำให้เส้นเอ็นที่ขมับ ของหญิงสาวเต้นตุบๆ การเป็นที่หมายปองของจิตกระบี่จำนวนมากเช่นนี้ก็ยุ่ง วุ่นวายไม่น้อยเหมือนกัน

หากคนอื่นๆ ที่มีโอกาสได้เข้าสู่สุสานกระบี่รับรู้ถึงความคิดของ Чуลวักแล้ว ละก็ เกรงว่าพวกเขาคงอยากจะสะบัดฝ่ามือไล่ นางให้ตายไปเสียเป็นแน่แท้

Чуลวักสูดลมหายใจลึกก่อนเอ่ย “เงียบ!”

สิ้นเสียงของนาง เหล่าจิตกระบี่ทั้งหมดก็ยกมือขึ้นปิดปากตัวเองโดยไม่รู้ตัว ดวงตากระจ่างใสวิบวับของพวกมันจ้อง Чуลวักเหม็ง

ซูลัวกตนวนหวางคิ้วด้วยความปวดหัว จากนั้นถึงได้หันมาพิจารณา
ผู้ฟังตรงหน้าอย่างละเอียดอีกครั้ง หญิงสาวเอื้อมมือไปจับตามกระบี่ เนื่องจาก
ตกทอดมาหลายยุคแล้ว แค่มัดสับเบาๆ ด้ามของมันก็...

ปู่!

เนื้อไม้ร้อนและหลุดร่วงลงกับพื้นทันที

เบื้องหน้าซูลัวในเวลาหนึ่งเหลือเพียงกระบี่ผู้ฟังที่ไร้ด้าม บรรดาจิตกระบี่
มองซูลัวด้วยสายตาเป็นเชิงว่า ‘ดูเถิดๆ ก็บอกแล้วอย่างไรว่ามันเป็นเพียงกระบี่
ผู้ฟังเล่มหนึ่งเท่านั้น’

ทว่า... แววยินดีกลับพูดวาทะขึ้นในดวงตาของซูลัว เนื่องจากไม่เคยมี
ใครสนใจกระบี่เก่าคร่ำคร่าเล่มนี้มาก่อน ไม่มีใครคิดจะถอนมันขึ้นมาจากพื้น
เพราะเหตุนี้จึงไม่เคยมีใครสัมผัสด้ามกระบี่ด้วยเช่นกัน พวกเขาจึงไม่รู้วาทะ
จากที่ด้ามกระบี่หลุดล่อนออกไป โคนกระบี่ก็ปรากฏให้เห็น ตำแหน่งนั้นเป็น
สีแดงชาด เรียกว่าแดงบาดตาที่ว่าได้ สิ่งนี้เองที่ดึงดูดความสนใจทั้งหมดของ
ซูลัวเอาไว้

หญิงสาวกุมโคนกระบี่ไว้แน่น ตั้งท่าจะถอนกระบี่ขึ้นจากพื้น จิตกระบี่
ทุกตนเฝ้าหน้าทันที

จิตกระบี่ร่างยักษ์เอ่ยออกมา “เจ้าอย่าเสียแรงเปล่าเลย กระบี่เล่มนี้
บังเอิญพลัดตกลงมาจากท้องฟ้าเมื่อหลายปีก่อน จากนั้นก็ปักสวตรงตำแหน่ง
นี้”

ซูลัวเฝ้าหน้าขึ้นมองจิตกระบี่ตนนั้น

จากนั้นจิตกระบี่ตนอื่นๆ ก็แย่งกันพูดไม่หยุดปาก

“ไม่เคยมีใครดึงกระบี่เล่มนี้ได้”

“อีกอย่าง... หากเข้าใกล้กระบี่เล่มนี้ก็จะเคราะห์ร้าย ประลองกับใคร
ก็มีแต่พ่ายแพ้”

“สรุปแล้วก็คือมิใช่กระบี่ดี รีบเลือกซ้ำเร็ว”

“เลือกซ้ำ / เลือกซ้ำ / เลือกซ้ำ!”

บรรยาภาศินยามนี้ตกอยู่ในความโกลาหล ชูลู้รู้สึกเหมือนศีรษะพองโต เมื่อครุ่นงลองพยายามดึงกระบี่เล่มนี้แล้ว แต่ไม่ว่าทำอย่างไรก็ดึงไม่ออก หรือกระบี่เล่มนี้จะไม่ใช่ของนางจริงๆ? ในเมื่อเลือดของนางทำให้จิตกระบี่ทั้งหมดตามหลังต้อยๆ ได้ เช่นนั้นก็ต้องมีคุณสมบัติพิเศษอะไรสักอย่าง... ไม่รู้ว่าจะปลุกจิตวิญญาณของกระบี่ผู้พังเล่มนี้ได้หรือไม่

ชูลู้หมายจะทดลอง จึงกัดปลายนิ้วแล้วหยดเลือดลงไปบนกระบี่ผู้พัง “เอือก!” เสียงกลืนน้ำลายของจิตกระบี่ที่เลือดดั่งขึ้นพร้อมกัน พวกมันแย่งกันขอตีตามชูลู้ก็เพราะหวังเลือดในกายนาง ตอนนั้นพอเห็นหยดเลือดของนาง แคได้กลิ่นย่ายวนนั้น ทั้งหมดก็แทบทนไม่ไหว

หลังจากหยดเลือดลงบนผิวกระบี่ผู้พัง มันก็หายวับไปอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาของชูลู้สาตประกายลึงโลด มีวิธีแล้ว! จากนั้นนางก็หยดเลือดลงไปบนกระบี่ผู้พังอีกสามหยด

“เอือกๆ!” เสียงกลืนน้ำลายของจิตกระบี่ดังประสานกัน ดวงตาแทบถลนออกมาด้วยความอิจฉา โฉนต้องสิ้นเปลืองโลหิตล้ำค่าหายากไปกับเศษเหล็กชิ้นนั้นด้วย! พวกมันก็อยากเสพเหมือนกัน!

ชูลู้ไม่ได้สนใจสีหน้าตัดพ้อต่อว่าของจิตกระบี่เหล่านั้น ความสนใจทั้งหมดของนางอยู่ที่กระบี่ผู้พังเล่มนี้ เพราะนางสัมผัสได้ว่าจิตวิญญาณของกระบี่ผู้พังมีกลิ่นอายความลึกลับและเก่าแก่โบราณ

เดิมชูลู้คิดว่าเลือดของนางจะทำให้กระบี่เล่มนี้ทอประกายแสงวับวาวทั้งเล่มเสียอีก แต่ความจริงกลับทำให้หญิงสาวผิดหวังเป็นอย่างยิ่ง หลังจากกระบี่ผู้พังเสพเลือดสามหยดของนางแล้ว ตำแหน่งที่สัมผัสเลือดก็เหมือนได้รับการชำระล้าง สนิมบริเวณนั้นจางหายไปจนเผยให้เห็นเนื้อกระบี่ แต่ส่วนอื่นๆ ก็ยังเก่าคร่ำคร่าเต็มไปด้วยสนิมดังเดิม

กระบี่ผู้พังก็ยังเป็นกระบี่ผู้พังเล่มเดิม

“ข้าบอกแล้วว่ามันเป็นกระบี่ผู้พัง กระบี่ผู้พังที่ไม่มีใครต้องการ” “โฉนต้องเปลืองเลือดถึงสามหยดไปกับมันด้วย ให้ข้าเสพดีกว่า”

“ละทิ้งมันเสีย แล้วกลับมาหาข้าก็ยังทัน ข้าจะพิจารณาเจ้าอีกสักครา”
เหล่าจิตกระบี่ต่างเอ่ยออกมาด้วยน้ำเสียงยโส

แต่ดูเหมือนว่าซูลัวจะไม่ได้ยินเสียงของพวกมัน นางยังจมอยู่ในวงค์อย่างชนิดถอนตัวไม่ขึ้น คนอื่นอาจไม่รู้ แต่ซูลัวตระหนักดีกว่าใครว่า ตอนที่เลือดสามหยดของนางสัมผัสกับเล่มกระบี่ หญิงสาวได้ยินเสียงถอนหายใจแผ่วเบา เสียงนั้นเบาเสียงจนแทบจับสังเกตไม่ได้ ซ้ายยังไม่ได้ตั้งขึ้นข้างหู แต่แทรกซึมในส่วนลึกของจิตวิญญาณ

ซูลัวกำโคนกระบี่ ขณะที่จิตกระบี่ซึ่งล้อมหน้าล้อมหลังนางต่างตกใจจนไบหน้าขาวซีด

“เจ้ามนุษย์ผู้นี้จะเลือกกระบี่ผู้พิงจริงหรือ”

“แต่จิตกระบี่ของมันเป็นดับสูญไปแล้ว มันไม่มีทางฟื้นคืนมาได้”

“เรื่องสำคัญที่สุดก็คือไม่เคยมีใครดึงกระบี่เล่มนี้ขึ้นมาได้”

พวกมันแตกไม่ผิด เพราะซูลัวหมายจะดึงกระบี่เล่มนี้ขึ้นมาจริงๆ

คนทั่วไปจะไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในสุสานกระบี่ ทว่าความเคลื่อนไหวทั้งหมดที่เกิดขึ้นล้วนตกอยู่ในสายตาคนของผู้หนึ่ง... ผู้เฒ่าผมขาว ผู้พิทักษ์กระบี่ ณ สุสานกระบี่

กว่าจะมีผู้มาเยือนสุสานกระบี่ในแต่ละครั้งก็เว้นระยะเวลานานกว่าพันปี และส่วนใหญ่ก็มักได้เพียงกระบี่ปลายแถวกลับไปทั้งนั้น เพราะเหตุนี้ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่จึงไม่ได้ให้ความสนใจแก่ผู้มาเยือนเท่าไรนัก เขานั่งหลับตาจมอยู่ในวงค์การฝึกฝน ทว่าครั้งนี้ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่รู้สึกได้ถึงบางสิ่งที่ไม่คาดฝันไปตอนที่เขาใช้พลังจิตสำรวจไปรอบๆ สุสานกระบี่ นัยน์ตาของผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ก็ฉายแววประหลาดใจออกมา

ตรูณนี้้อย... สนใจกระบี่เล่มนั้น? น่าเสียดายนัก... ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ส่ายหน้า กระบี่เล่มนั้นฝังอยู่ในสุสานกระบี่มานานปี ใช่ว่าจะไม่มีใครเคยสังเกตเห็นมันมาก่อน แต่สุดท้ายก็ไม่มีใครคิดจะถอนมันกลับไปเลยแม้แต่คนเดียว นิ่งหนูคนนี้สายตาเฉียบแหลมไม่น้อย

ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ให้ความสนใจในตัวชูลัวเพิ่มขึ้นเล็กน้อย แต่ก็เพียงแค่น้อยนิด เพราะหลังจากนั้นเขาก็เข้าสู่วงศ์พิภพตามเดิม

ทว่าในตอนนี้อง... ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ที่แม้แต่เจ้าสำนักงตั้งก็ยังไม่ต้องการเกรงพลันเบิกตาโพลง

ครีน...!

เสียงฟ้าร้องสะท้านสะเทือนไปทั่วภูมิภาค จากนั้นสายอสนีบาตก็ซัดลงมา

ครีน...!

พริบตานั่นเสียงระเบิดก็ก้องกังวานไปทั้งสุสานกระบี่ เหล่าจิตกระบี่ที่มาออรรวมกันเผ่นทะยานกลับเข้าสู่กายแท้ของตนเองกันจ้าละหวั่นด้วยความตระหนกตกใจ

เพราะพลังยุทธ์ที่สำแดงผ่านกายแท้ย่อมแข็งแกร่งกว่าจิตกระบี่ บรรดาจิตกระบี่ที่ก่อตัวขึ้นจากพลังจิตวิญญาณไม่อาจต้านทานแรงกดดันอันน่าสะพรึงในระดับนี้ได้ ยามนี้ภายในสุสานกระบี่ตกอยู่ท่ามกลางความมืดมิดอันน่าหวาดกลัว มองไม่เห็นนิ้วมือทั้งห้า มีเพียงแสงสว่างที่สาดวาบขึ้นจากสายอสนีบาตที่ซัดครีนลงมา

ท่ามกลางอสนีบาตแปรปรวน ชูลัวถอนกระบี่ฝุพังที่เหล่าจิตกระบี่ดูแคลนออกมา กระบี่ฝุพังยังคงอยู่ในสภาพสนิมเกรอะกรังและไม่ต่างอันใดจากเศษเหล็ก ซ้ำยังไม่เห็นจิตกระบี่ของมันปรากฏตัวขึ้นมาด้วย แต่ดูจากอาณาภาพที่สำแดงออกมามันที่ถูกถอนจากพื้นดินในตอนนี้อยู่ลัวก็มั่นใจว่ามันต้องเป็นอาวุธหเวซันยอดอย่างแน่นอน

หลังจากกระบี่ไพล่พ้นพื้นดินทั้งเล่มแล้ว อสนีบาตก็พลันหายไป ท้องฟ้ามืดครึ้มกลับมาสว่างไสวอีกครั้ง เสียงฟ้าร้องครืนครืนที่ทำให้จิตกระบี่ทั้งหมดพากันนอกสันขวัญแขวนก็ยุติลงด้วย ทว่าบรรดาจิตกระบี่ที่ซ่อนตัวอยู่ในกายแท้ยังเอาแต่ยกมือขึ้นปิดหู ขดกายซึ่งสั่นเทา ตกใจเสียจนไม่กล้าถอดจิตออกมาอีก

ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ลืมหัดขึ้นอีกครั้ง ก่อนเห็นกระบี่เล่มหนึ่งอยู่ในมือของ
ชูลี้วเวลานี้ สีหน้าเคร่งขรึมที่ไม่เคยเปลี่ยนแปลงมานานับพันนับหมื่นปีฉายแวว
ตะลึงพรึงเพริดออกมาอย่างชัดเจน

กระบี่เฟิงอู่... ถูกถอนออกมาแล้ว?

ชูลี้วหาฐู้ไม่ว่ากระบี่ที่อยู่ในมือของนางเวลานี้ และทำให้ผู้เฒ่าพิทักษ์
กระบี่สั่นสะท้านอย่างหนักคือกระบี่เฟิงอู่ เวลานี้เจ้าตัวได้แต่นั่งหน้ามองกระบี่
ผู้พังเล่มเดิม ดูเถิด ตอนถอนมันขึ้นมาเมื่อครู่ดูมีเสี้ยนยานภาพเกรียงไกรเพียง
ใด มาบัดนี้กลับกลายเป็นกระบี่เก่าคร่ำคร่าที่เขรอะไปด้วยคราบสนิมดั้งเดิม
เสียนี้ ไม่เหมือนอาวุธทะเลเลยสักกนิด ไม่รู้ว่าย่างเหลือคมอยู่หรือไม่ด้วยซ้ำ

ชูลี้วมองไปรอบๆ ก่อนจะเห็นหินก้อนหนึ่งที่อยู่ไม่ไกลออกไป...

หญิงสาวตาเป็นประกาย ก่อนก้าวยาวๆ เข้าไปหมายจะล้มคมกระบี่
สักครา ทว่า...

ชูลี้วชูกระบี่ขึ้นแล้วสับลงไปบนหินก้อนนั้น

เคล้ง!

เสียงกังวานสะท้อนไปมา แต่ก้อนหินยังนิ่งสนิทอยู่ที่เดิม ไม่มีแม้แต่
ร่องรอยแตกร้าวใดๆ กลับเป็นกระบี่ผู้พังในมือชูลี้วที่มีรอยบิ่นเล็กๆ ชูลี้ว
แทบเป็นบ้า กระบี่เล่มนี้... ในสุสานกระบี่แห่งนี้มีแต่อาวุธชิ้นแทบไม่ใช่หรือ
หญิงสาวนี่ก็กลางเคลงใจ แต่คิดจะเปลี่ยนตอนนี้ก็ไม่ทันเสียแล้ว เพราะเวลา
ในการมาเยือนสุสานกระบี่สิ้นสุดลงพอดี

สุดท้ายชูลี้วทำได้เพียงมองสมบัติล้ำค่ามหาศาลในสุสานกระบี่อย่าง
ยอมรับชะตากรรม ครั้งนี้นางได้รางวัลมาเป็นกระบี่เล็งเค็งเล่มเดียว!

สิ่งที่ชูลี้วไม่รู้ก็คือตอนที่นางหอบกระบี่ผู้พังกลับออกไปด้วยสีหน้า
จ่นใจอยู่นั้น ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ที่รับรู้เหตุการณ์ทั้งหมดในสุสานกระบี่แห่งนี้
กำลังมองแผ่นหลังของนางด้วยแวตาทึ่งเห็นใจถึงเวทนา

กระบี่เฟิงอู่อยู่ที่นี้อย่างเดียวดายมาหลายปีติดๆ หากคิดจะให้มันคืน
สภาพเดิมก็ต้องแลกมาด้วยกำลังทรัพย์มหาศาล ดูจากลักษณะของตรุณีน้อย

ผู้ที่มีเงินทองมากมายนัก นางจะเลี้ยงดูมันไหวได้อย่างไรกัน

ผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่ถอนใจยาว ทั้งเห็นใจผู้ลี้ภัยที่เสียตายเป็นเพิงอุไป
พร้อมๆ กัน

ผู้ลี้ภัยไม่รู้เรื่องราวเหล่านี้ ตอนที่นางเดินทางมาถึงประตูสำริดชั้นใน ท่าน
ผู้เฒ่าที่เฝ้าประตูก็ใช้ผ้าดำปิดดวงตาของนาง จากนั้นก็พากลับไปตามเส้นทาง
เดิม

ผู้ลี้ภัยหอบกระบี่ผู้พังกลับออกไป ด้านนอกมีศิษย์และอาจารย์กลุ่มใหญ่
มายืนรอด้วยความอยากรู้อยากเห็น

ว่ากันว่าต้องได้รับการยอมรับจากจิตกระบี่เสียก่อนถึงจะนำกระบี่เล่ม
นั้นออกมาได้ ผู้ที่เคยมาเยือนสุสานกระบี่ล้วนเป็นศิษย์ที่สำเร็จการศึกษาแล้ว
ทั้งสิ้น ด้วยพลังยุทธ์ของผู้ลี้ภัยในเวลานี้ นางจะนำกระบี่ขึ้นทเวติดกลับมาได้
หรือไม่ แต่พอคิดว่าผู้ลี้ภัยคว่ำตำแหน่งอันดับหนึ่งในการแข่งขันศิษย์ใหม่มาได้
อย่างไม่คาดคิด ทุกคนจึงตั้งความหวังกับนางไว้มากพอควร

ระหว่างที่ทั้งหมดรอคอยอย่างรอนรนและกระวนกระวายอยู่นั้น ในที่
สุดผู้ลี้ภัยก็ปรากฏตัวขึ้น

ประตูสำริดชั้นนอกเปิดกว้าง ด้านในมืดสนิท ลมระลอกหนึ่งพัดวูบ
จากนั้นร่างอรชรของสตรีนางหนึ่งก็เยื้องย่างออกมาด้วยท่วงท่าสง่างาม

ทว่า... ในมือของนางกลับเป็นกระบี่ผู้พังเก่าแก่คร่ำคร่าที่เต็มไปด้วย
สนิม! ภาพนี้ทำลายความงดงามทั้งหมดลงอย่างสิ้นเชิง

“กระบี่... เล่มนี้...”

“ผู้ลี้ภัยเข้าไปในสุสานกระบี่ก็เพื่อกระบี่เล่มนี้?”

“ท่อนเหล็กเสี้ยนเคร่งเช่นนี้ แม้แต่จะเป็นขยะก็ยังไม่คู่ควร แต่นางกลับ
เลือกมันมา?”

“ตัวนางเองก็คงไม่อยากจะมันเท่าไรนักหรอก แต่ด้วยพลังยุทธ์ของ
นางในเวลานี้ บรรดาจิตกระบี่คงไม่ยอมรับนางเป็นนายแน่ เพราะเหตุนี้นางจึง

ต้องคว่ำกระบี่ที่คนอื่นไม่ต้องการมาแทนสักเล่ม”

“พยายามแทบตายถึงชิงตำแหน่งอันดับหนึ่งการแข่งขันศิษย์ใหม่มาได้ ไม่ใช่เรื่องง่ายเลยกว่าจะคว่ำสิทธิ์เพื่อเข้าสู่สถานกระบี่ แต่กลับกลายเป็นว่า... เอ้อ น่าวะหนานัก”

“หากยกโอกาสนี้ให้ข้าจะดีเพียงใดหนอ ชูลัวใช้โอกาสไปอย่างเปล่าประโยชน์โดยแท้!”

ชูลัวไม่ได้เอ่ยวาจาใดสักคำ แต่คนกลุ่มนี้กลับปะติดปะต่อเรื่องราวเองไปแล้ว ข้ายังเชื่อว่าเป็นความจริง จากนั้นก็ปล่อยข่าวเรื่องนี้ออกไป

เพราะเหตุนี้เอง เรื่องที่ชูลัวนำกระบี่ผู้พังเล่มหนึ่งออกมาแทนเนื่องจากต้องรักษาหน้าเอาไว้ จึงแพร่สะพัดไปอย่างรวดเร็ว

ฉู่หรงจินนึกเวทนาชูลัวจับใจ “เจ้า... เอ้อ ถ้าอย่างไรร... ข้ามอบกระบี่ให้เจ้าสักเล่ม?”

ชูลัวซึ่งตาขุ่นมองอีกฝ่าย “กระบี่ของข้าเล่มนี้เป็นของล้ำค่า”

ฉู่หรงจินหมดคำพูด “เลิกไม่ได้แล้ว มันเป็นแค่กระบี่ผู้พัง คนเก็บขยะยังไม่ต้องการ ยังจะบอกว่าเป็นของล้ำค่าอันใดกันเล่า”

หนานกงหลิววันรับกระบี่ผู้พังมาดู สายตาจับหนึ่งที่เล่มกระบี่เนิ่นนาน คนอื่นๆ พอเห็นว่าหนานกงหลิววันพินิจมองอย่างละเอียด ก็อดสะท้านเยือกในใจไม่ได้ หรือว่าจะเป็นจริงตามที่ชูลัวเอ่ยไว้ กระบี่เล่มนี้เป็นของล้ำค่า?

หนานกงหลิววันคืนกระบี่ให้ชูลัว ดวงตาดมกลึกล้ำคู่นั้นทอดมองนาง ทว่าเจ้าตัวไม่เอ่ยคำใดออกมา

ชูลัวมองด้วยแววตาสงสัย

หนานกงหลิววันเอ่ย “รอช้า” จากนั้นก็ก้าวยาวๆ ผละไป

ชูลัวมองแผ่นหลังที่ห่างออกไปของหนานกงหลิววัน แวตาทองนางทอประกายไคร้ครวญ ตกลงว่าเขามองออกหรือไม่กันแน่

ภายในเรือนพัก

หลังจากวางกระบี่ฝูฟงลงบนโต๊ะ ชูลิ้ว ถังหย่าหลัน และเฟยจวินผิงก็ล้อมวงเข้ามาช่วยกันพิจารณากระบี่อย่างไม่ละสายตา ทว่าหลังจากมองซ้ายมองขวาก็พบว่ามันเป็นแค่กระบี่ฝูฟงเล่มหนึ่งเท่านั้น

ถังหย่าหลันมองชูลิ้ว “หากรู้แต่แรกน่าจะเลือกอีกทาง กระบี่เล่มนี้นั่น...”

เฟยจวินผิงเสริมขึ้น “นั่นสิ น่าจะเลือกคะแนน หากมีคะแนนก็เท่ากับมีทรัพยากร หากมีทรัพยากรย่อมช่วยให้การฝึกฝนพลังยุทธ์สำเร็จขึ้นเป็นเท่าตัว ไม่น่ว่าลูกพี่ชูลิ้วของเราจะข้ามขั้นก็ได้”

ชูลิ้วหัวเราะเสียงแผ่ว สำนักวิทยุทธ์จะรับศิษย์ใหม่ทุกๆ หนึ่งพันปี เพราะเหตุนี้การจะเลื่อนชั้นจากศิษย์ปีหนึ่งไปสู่ศิษย์ปีสองก็ต้องใช้ระยะเวลาถึงหนึ่งพันปี ด้วยระยะอันยาวนานเช่นนี้ หากคิดข้ามชั้นจะยากตรงไหนกันเล่า

“ตอนนี้ไม่ใช่เวลาพูดถึงเรื่องนั้น” ชูลิ้วจุ่มไปที่กระบี่ฝูฟงซึ่งเต็มไปด้วยคราบสนิมเป็นต่างๆ ดวงๆ “กระบี่เล่มนี้... ไม่น่ว่าอาจจะต้องเลี้ยงด้วยเลือดของข้า”

ถังหย่าหลันถามว่าเกิดอะไรขึ้น ชูลิ้วจึงเล่าเหตุการณ์เลือดสามหยดของนางให้อีกฝ่ายฟัง

ก่อนหน้านี้ชูลิ้วถ่ายเลือดในกายของนางกว่าครึ่งก่อนให้หนานกงหลิว-อวี่น หากยังฝืนเจียดเลือดให้กระบี่เล่มนี้อีกละก็ ร่างกายของนางต้องทรุดหนักแน่ ตอนที่หญิงสาวกำลังว้าวุ่นใจ ไม่รู้ว่าจะจัดการเช่นไรดีนั้น หยกสื่อสารของนางก็ดังขึ้น ชูลิ้วหยิบมาดู ก่อนจะเห็นนามคั่นเคยนามหนึ่ง

ชูลิ้วบอกถังหย่าหลันและเฟยจวินผิง “อาจารย์สวี่ตามตัวข้า อาจจะเกี่ยวกับเรื่องปลดผนึกจิตกระบี่ ข้าจะไปพบเขาสักหน่อย” เพราะอาจารย์สวี่เป็นผู้นำทางชูลิ้วไปยังสุสานกระบี่ ชูลิ้วจึงเดาว่าเรื่องนี้ต้องเกี่ยวพันกันอย่างแน่นอน

สถานที่ที่อาจารย์สวี่เรียกตัวชูลิ้วไปพบก็คือหอตำราแห่งสำนักวิทยุทธ์

อันที่จริงตั้งแต่เข้าศึกษาในสำนักวิทยุทธ์ ชูลิ้วก็คุ้นเคยอยู่กับการฝึกฝนพลังยุทธ์ตลอดเวลา นี่เป็นครั้งแรกที่นางมีโอกาสมายืนหอตำราแห่งนี้

หอดำราตั้งอยู่ท้ายป่าต้นเฟิง บรรยากาศรอบด้านเรียบสงบ เหมาะสำหรับการอ่านตำรับตำรายิ่งนัก พอซูลัวมาถึงประตูหอดำรา นางก็เห็นชายหนุ่มอายุราวี่สิบปีเดินตรงเข้ามาหา

“เจ้าคือศิษย์ที่อาจารย์สวีเรียกตัวมา?”

“เจ้าค่ะ” ซูลัวพยักหน้ารับ

“ข้าคืออวี่วี่ ศิษย์ปีสอง เป็นผู้ดูแลหอดำรา อาจารย์สวีสั่งความข้าไว้แล้ว เจ้าตามข้ามาเถิด” เพราะรูปลักษณ์อันโดดเด่นของซูลัว ทำให้ศิษย์พี่อวี่แสดงท่าทีเป็นมิตรและเกรงอกเกรงใจหญิงสาวไม่น้อย

ระหว่างทางซูลัวซักถามข้อมูลมากมายเกี่ยวกับหอดำราแห่งนี้ ศิษย์พี่อวี่ก็ตอบคำถามทุกเรื่องด้วยความยินดี เรื่องนี้ทำให้ซูลัวรู้สึกพอใจไม่น้อย จากนั้นไม่นานนางก็ซักความจนได้คำตอบอย่างรวดเร็วว่า ผู้ที่ศิษย์พี่อวี่กำลังนำทางนางไปพบก็คือปรมาจารย์อวี่ซัง หนึ่งในท่านอาจารย์ผู้รอบรู้แห่งสำนักวิทยุยุทธ์

ศิษย์พี่อวี่นำทางซูลัวมาถึงเรือนเล็กด้านหลังหอดำรา จากนั้นก็เคาะประตูด้วยความพิณอบพิเทา ทันทีที่อาจารย์สวีได้ยินก็ส่งเสียง

“รีบเข้ามาเร็วเข้า”

ศิษย์พี่อวี่ยืมให้ซูลัว “เจ้ารีบเข้าไปเถิด หากไม่ได้รับอนุญาตจากปรมาจารย์อวี่ซัง ใครก็เข้าไปไม่ได้”

ซูลัวพยักหน้าขอบคุณศิษย์พี่อวี่ จากนั้นก็เปิดประตูเข้าไปด้านใน พออาจารย์สวีเห็นซูลัวก็ลุกขึ้นยืนทันที

“รีบมาคารวะปรมาจารย์อวี่ซังเร็ว”

ซูลัวคิดในใจว่าปรมาจารย์อวี่ซังผู้นี้ น่าจะเป็นคนที่ช่วยไขปริศนาเรื่องกระปี่ผุพังได้ เพราะเหตุนี้นางจึงปรายตามองเขาโดยไม่รู้ตัว

ปรมาจารย์อวี่ซังมีใบหน้ากระจ่างใสเกลี้ยงเกลา มีสีหน้ายิ้มแย้มอยู่เสมอ และยังมีบุคลิกเยือกหยิ่งไว้ตัวอีกด้วย

“การะวะท่านปรมาจารย์อวี่ซัง” ซูลัวแสดงท่าทีนอบน้อม แม้จะรู้ว่าท่านอาจารย์ผู้นี้เก่งกาจจริงหรือไม่ แต่ในเมื่ออาจารย์สวีเป็นผู้แนะนำ นางก็

จำเป็นต้องให้เกียรติเขาลักหน่อย

ปรมาจารย์อวีซึ่งปรายตามองชูลัวเพียงแวบเดียว ไม่แม้แต่จะเปลือง
น้ำลายสนทนากับนางลักประโยค เขาแค่นมมือออกมา

อาจารย์สวี่เอยกิ้วหัวเราะ “ปรมาจารย์อวีซึ่งมีความรู้กว้างขวาง ท่าน
เชี่ยวชาญเรื่องกระบี่โดยเฉพาะ เจ้าจงนำกระบี่มาให้ท่านดูเสีย”

ชูลัวมองผู้เฒ่าที่มีบุคลิกยโสตรงหน้าด้วยสายตาเชื่อกครั้งไม่เชื่อกครั้ง
นัยน์ตาฉายแววกลางแคลงใจ แม้แต่หนานกงหลิววันก็จะต้องกลับไปสืบค้น
ข้อมูล ปรมาจารย์อวีซึ่งผู้นี้จะรู้เบื้องลึกเบื้องหลังจริงหรือ แต่ถึงกระนั้นชูลัว
ก็ยังหยิบกระบี่ฝูฟงของนางออกมาจากมิตอย่างรวดเร็ว

ชูลัวเกรงว่าธูลิดินในมิตจะแปดเปื้อนกระบี่โบราณ นางจึงใช้ผ้าผืนหนึ่ง
ห่อมันเอาไว้อย่างแน่นหนา หลังจากแกะห่อผ้าออกแล้วหญิงสาวก็ส่งกระบี่ให้
ปรมาจารย์อวีซึ่ง “ท่านอาจารย์ เชิญเจ้าค่ะ”

ปรมาจารย์อวีซึ่งรับกระบี่ไว้ในมือ จากนั้นจึงพินิจมองอย่างละเอียด
มองแล้วมองอีก ก่อนจะน้าวหน้ามากขึ้นเรื่อยๆ

เวลาผ่านไปซักๆ ปรมาจารย์อวีซึ่งทุ่มความสนใจทั้งหมดไปกับกระบี่เล่ม
นี้ ปลายนิ้วของเขาค่อยๆ ไล่ไปตามผิวกระบี่ทีละนิ้วอย่างเชื่องช้า ไม่ให้พลาด
แม้แต่รายละเอียดเดียว

ชูลัวเห็นได้อย่างชัดเจนว่าปรมาจารย์อวีซึ่งมีเหงื่อซึมตามขมับ แสดง
ว่าวิธีการตรวจสอบกระบี่มีใช้งานง่าย หญิงสาวสบตากับอาจารย์สวี่ นี่ก็ผ่านไป
หนึ่งชั่วโมงแล้ว ปรมาจารย์อวีซึ่งมองออกหรือไม่ ระหว่างที่ชูลัวนึกสงสัย
อยู่นั้น ปรมาจารย์อวีซึ่งก็หยุดการตรวจสอบกระบี่ ก่อนจะหยิบผ้าเช็ดหน้าผืน
หนึ่งออกมาซับเหงื่อบนใบหน้า

อาจารย์สวี่มองปรมาจารย์อวีซึ่ง “ท่านอาจารย์ กระบี่เล่มนี้...”

ปรมาจารย์อวีซึ่งพยักหน้า จากนั้นก็เปลี่ยนเป็นส่ายหน้า ชูลัวเผยสีหน้า
งุนงง หมายความว่าอย่างไรกัน ปรมาจารย์อวีซึ่งไม่รอให้ชูลัวถาม ก็ไขข้อข้องใจ
ของอีกสองคน “กระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่ล้ำค่าชั้นทเวะ แต่มีประวัติความเป็นมา

เช่นไร ข้าเองก็มีอาจตอบได้ในเวลานี้”

“ต้องรู้ประวัติความเป็นมาก่อนหรือเจ้าคะ” ชูลัวถาม

ปรมาจารย์อวี่ซังแค้นเสียงอย่างดูแคลน “ไม่รู้ประวัติความเป็นมาก่อน
มีอาจปลุกจิตกระบี่ที่อยู่ภายในได้ เจ้าคิดว่าต้องรู้หรือไม่เล่า”

ชูลัวไม่ถือสาหาที่ของปรมาจารย์อวี่ซัง ผู้มีความรู้ระดับปรมาจารย์ก็มัก
มีอุปนิสัยพลิกผันเช่นนี้ทั้งนั้น

อันที่จริงตอนที่ปรมาจารย์อวี่ซังสัมผัสเนื้อกระบี่เมื่อครู่ ชูลัวสัมผัสได้
ว่าเนื้อเหล็กที่ด้ามกระบี่ทอประกายแสงสีขาวขึ้นมา เพราะเหตุนี้เจ้าตัวจึง
ไคร่ครวญอยู่ครู่หนึ่ง จากนั้นก็ดับปลายนิ้วแล้วหยดเลือดลงไปบนด้ามกระบี่

“เจ้าทำอะไร!” ปรมาจารย์อวี่ซังถลึงตาดูไล่ชูลัวลงทวารออกมาด้วยความ
เดือดดาล “เจ้ารู้หรือไม่ว่าหากมิได้รับการยอมรับจากจิตกระบี่ เลือดของ
คนทั่วไปย่อมแปดเปื้อนจิตกระบี่ และทำให้จิตกระบี่ตกอยู่ในภาวะหลับใหล
สาหัสยิ่งกว่าเดิม?!”

ปรมาจารย์อวี่ซังจ้องชูลัวอย่างดุตัน ทว่าชูลัวกลับชี้ไปที่ด้ามกระบี่ “ท่าน
อาจารย์ โปรดดู”

ปรมาจารย์อวี่ซังหันไปมองตามทิศทางที่ชูลัวชี้ซึ่งที่ยังพุ่งขึ้นงันัก จาก
นั้นเขาก็เห็นว่าบริเวณด้ามกระบี่ปรากฏสีแดงเพลิงขึ้นมา สีแดงเพลิงที่เห็น
แท้จริงแล้วก็คือหยดเลือดของชูลัว แต่ยามนี้มันกำลังก่อตัวขึ้นเป็นสัญลักษณ์
พิศวงสามตัว อันที่จริงเรียกว่าตัวอักษรน่าจะถูกต้อง เพียงแต่ว่าตัวอักษรนี้
มีเส้นขีดซับซ้อน ชูลัวไม่เคยเห็นมาก่อน

ตอนที่ปรมาจารย์อวี่ซังเห็นตัวอักษรเก่าแก่โบราณเหล่านั้น สายตาของเขา
เขาก็พลันทอประกายวาวขึ้นมา เจ้าตัวแทบจะโผล่เข้ากอดกระบี่ ดวงตาทั้งสอง
ข้างจับจ้องอยู่ที่อักษรสามตัวนั้น เพ่งมองจนลูกตาแทบจะหลุดออกจากเบ้า

“ปรมาจารย์อวี่ซัง...” อาจารย์สวี่ยังไม่ทันได้ถาม เขาก็เห็นปรมาจารย์
อวี่ซังพุ่งออกจากประตูไปด้วยท่าทางรีบร้อนตื่นตระหนก

“...” ชูลัวตกตะลึง

“...” อาจารย์สวีนิ่งอึ้ง

สองคนสบตากัน นี่มันเรื่องอะไร ปรมจารย์อวีซังคงไม่ได้ตกใจจนแผ่นหน้าไปแล้วหรือกระมัง?

เพราะคาดเดาสถานการณ์ไม่ได้ ทั้งอาจารย์สวีและชูลัวจึงไม่ไปไหน พวกเขาที่นั่งปักหลักและสงบใจรออยู่ในเรือนตามเดิม

ชูลัวคิดในใจ ‘ปรมจารย์อวีซังคงไม่ได้รับไปค้นข้อมูลหรือกระมัง?’

ปรากฏว่าเป็นไปตามที่นางคาดไว้ ชั่วเวลาไม่ถึงหนึ่งเค่อ ปรมจารย์อวีซังก็หอบหนังสือกลับมาตั้งใหญ่ จากนั้นก็วางโครมลงบนโต๊ะ ก่อนจะเริ่มลงมือเปิดอ่านอย่างรวดเร็ว เจ้าตัวจมอยู่ในภวังค์การค้นคว้าราวกับว่าชูลัวและอาจารย์สวีไม่มีตัวตนในสายตาของเขาอย่างไรอย่างนั้น

เมื่ออ่านจบหนึ่งเล่ม... ไม่ได้ความ ก่อนเขาจะโยนทิ้ง

เมื่ออ่านอีกเล่ม... ไม่มีประโยชน์ แล้วเขาก็โยนทิ้งเหมือนเดิม

เดิมกองตำราที่อยู่หน้าปรมจารย์อวีซังตั้งสูงท่วมหัว แต่หลังจากที่เขาโยนทิ้งไปเล่มแล้วเล่มเล่าจึงเหลือเพียงไม่กี่เล่ม ทันใดนั้นปรมจารย์อวีซังก็ร้องลั่น

“อยู่ที่นี่!”

ชูลัวและอาจารย์สวีรีบชะโงกหน้าเข้าไปดู พวกเขาเห็นตัวอักษรโบราณที่ปรากฏอยู่ในตำราเก่าคร่ำคร่าเล่มนั้น มันเป็นตัวอักษรที่มีลักษณะคล้ายภาพสัญลักษณ์ แม้จะไม่เหมือนกับตัวอักษรบนกระบี่เสียดี้เดียว ทว่าก็จัดอยู่ในระบบอักษรเดียวกัน

ปรมจารย์อวีซังลึงโลดขึ้นมา เขารีบพลิกหน้ากระดาษหน้าแล้วหน้าเล่า เพื่อค้นหาสิ่งที่ต้องการ สุดท้ายก็พบตัวอักษรสำคัญสามตัว

“พวกเจ้าดู นี่เป็นอักษรตัวที่สอง... อู๋”

ชูลัวพยักหน้า เห็นจริงตามที่อีกฝ่ายเอ่ยมา

ความคิดหนึ่งผุดวาบขึ้นในหัวปรมจารย์อวีซัง “คงมิใช่กระบี่เฟิงอู๋... อาวุธเวาะจากยุคบรรพกาลหรือกระมัง!”

กระบี่เฟิงอู่? ชูลัวมีสีหน้าจมน บอกให้รู้ว่าจะไม่เคยได้ยีนนามของ
กระบี่เล่มนี้มาก่อน

หญิงสาวถามอีกฝ่าย “กระบี่เฟิงอู่อะไรหรือเจ้าคะ”

ปรมาจารย์อวี่ซังไม่มีเวลาตอบคำถามของชูลัว เขายังพลิกเปิดตำรา
อย่างเอาเป็นเอาตายต่อไป ท่าทางตื่นเต้นกระสับกระส่ายไม่ต่างกับคนใกล้เสีย
สติ แตกต่างจากปรมาจารย์อาวสุโผผู้เฉยชาและเยือกเย็นทะนงตนในคราแรก
ราวกับเป็นคนละคน เรื่องนี้เองที่ทำให้ชูลัวยิ่งสงสัยใคร่รู้ในความเป็นมาของ
กระบี่เฟิงอู่มากขึ้น

กลับเป็นอาจารย์ส่วที่พอได้ยีนปรมาจารย์อวี่ซังเอ่ยว่า ‘กระบี่เฟิงอู่’ ก็
ถึงกับตะลึงตะลันไป เขาตกอยู่ในอาการราวกับถูกฟ้าผ่า ปากก็พิมพ์ “กระบี่...
เฟิง... อู่... ไม่... ไม่จริงกระมัง? จะเป็นไปได้อย่างไรกัน!”

ชูลัวยิ่งนึกสงสัยขึ้นกว่าเดิม “กระบี่เฟิงอู่ทำไมหรือเจ้าคะ”

อาจารย์ส่วทักทันหาตัวเองแล้วส่ายหน้า “ไม่จริง จะเป็นกระบี่เฟิงอู่ได้
อย่างไร ตำนานกล่าวว่ามันคืออาวุธประจำกายเจ้าเทวะเฟิงอู่ แม้เจ้าเทวะเฟิงอู่
จะดับสูญไปแล้ว แต่ว่า... จะเป็นไปได้อย่างไร”

อา...อาวุธประจำกายเจ้าเทวะ? ชูลัวกลืนน้ำลายลงคออย่างยากลำบาก
“กระบี่นี้... เป็นอาวุธประจำกายเจ้าเทวะ?”

แม้หญิงสาวจะไม่รู้ว่าเจ้าเทวะเฟิงอู่คือผู้ใด แต่ระดับเจ้าเทวะ...ต้อง
ร้ายกาจมากเป็นแน่! มารดาผู้ยิ่งใหญ่ของเลี่ยวเค่อก็มีสถานะเป็นถึงเจ้าเทวะ
ซ้ำยังมีพลังยุทธ์เหนือชั้นจนผู้คนต้องกราบไหว้ศรัทธา

ในตอนนั้นเอง ปรมาจารย์อวี่ซังก็ร้องลั่นออกมา! ชูลัวแทบไม่เชื่อหูเลย
ว่าปรมาจารย์อวี่ซังผู้สงบเยือกเย็นจะกรี๊ดร้องเสียงแหลมสูงระดับนี้ได้

เขาคราเมออกมา “เจออักษรตัวที่สามแล้ว! อยู่ตรงนี้ พวกเจ้าดู!” ปร-
มาจารย์อวี่ซังชี้ไปที่ตัวอักษรนั้น พอเทียบกับตัวอักษรที่ปรากฏในตำรา ก็พบ
ว่าอักษรตัวที่สามบนด้ามกระบี่คือคำว่า ‘เจียน’¹

“กระบี่นี้... คงไม่ใช่กระบี่เฟิงอู่ของจริงหรือกระมัง?”

ปรมาจารย์อวีซังกับอาจารย์สวีสืบตากัน กล้ามเนื้อบนใบหน้าสั่นกระตุก สองมือสั่นอย่างหนัก ตอนพลิกเปิดตำราก็ออกแรงหนักหน่วงเสียจนหน้า กระดาษแทบจะฉีกขาด

ท่านอาจารย์ทั้งคู่ตื่นตระหนกถึงเพียงนี้ แต่ซูลัวกลับสงบนิ่งเยือกเย็น แท้จริงแล้วก็เพียงภาพลักษณ์ภายนอกเท่านั้น เพราะใจของนางกำลังวูบไหว อย่างหนัก หากกระบี่เล่มนี้เป็นกระบี่เฟิงอู่จริง แบบนี้มีเท่ากันว่าได้กำไร มหาศาลหรือไม่ อวูธประจำกายเจ้าเทวะ มันคืออวูธชั้นเทวะเชียนนะ! แม้ว่า จะเป็นอวูธเทวะเก่าคร่ำคร่าที่ถูกปิดผนึกไว้ก็ตาม

ซูลัวลอบภาวนาในใจ ‘มารดาผู้ยิ่งใหญ่ ประทานโชคแก่ข้าด้วยเถิด!’

ตอนที่ซูลัวประกบฝ่ามือขึ้นแนบอกอยู่นั้น อาจารย์สวีก็ร้องลั่น “เจอ อักขรตัวแรกแล้ว อยู่ตรงนี้ ตรงนี้!”

“เฟิง... อักขรตัวแรกคือเฟิง!”

“สวรรค์!” ปรมาจารย์อวีซังตื่นตระหนกสุดขีด ขณะที่รู้ความจริงนี้ ร่าง ของเขาก็เซวูบไปด้านหลัง จากนั้นก็ล้มกันจ้ำเข้าลงกับพื้น

อาจารย์สวี่เองก็ตกอยู่ในอาการไม่ต่างกัน เขาทรุดลงไปนั่งยองๆ กับ พื้น สองตาจับโป่งไปยังประกายแสงสีขาวที่สาดสว่างออกมา! อวูธเทวะมีลำดับ ขึ้น อวูธเทวะที่เป็นอวูธประจำกายของเจ้าเทวะจะประกอบไปด้วยจิตกระบี่ ซึ่งก่อขึ้นจากโลหิตที่บริสุทธิ์ที่สุดของเจ้าเทวะ หากปลุกจิตกระบี่ได้เมื่อไร พลัง ยุทธระดับนั้น... จะชวนให้สั่นสะท้านเพียงใดกัน

ทั้งปรมาจารย์อวีซังและอาจารย์สวี่พากันหอบหายใจแรง ยามนี้สองคน จ้องมองซูลัวด้วยสายตาพิลึกและอัศจรรย์ใจยิ่งนัก ซูลัวฉงน “ตอนนี้พวกท่าน จะบอกข้าได้หรือยังเจ้าคะว่ากระบี่เฟิงอู่คือ...”

อาจารย์สวี่สุดลมหายใจลึก ใช้เวลาอยู่ครู่กว่าจะสะกดกลั้นอาการหัวใจ

1 คือกระบี่ คำขยายในภาษาจีนจะปรากฏอยู่ด้านหน้าค่านามหลัก ในภาษาจีนใช้คำว่า ‘เฟิงอู่เจียน’

แต่ระรวัลงได้ “กระบี่เล่มนี้... กระบี่เล่มนี้... กระบี่เล่มนี้คือกระบี่เฟิงอู่ อาวุธประจำกายเจ้าทเวเฟิงอู่ โฉนเจ้าถึงโชคดีจนน่ากริ่งเกรงถึงเพียงนี้กัน”

ปรมาจารย์อวีซังเองก็ยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่ซึมข้างขมับเช่นกัน “น่ากลัวเหลือเกิน น่ากลัวเกินไปแล้ว ต้องแจ้งให้สำนักวิชายุทธ์ทราบ”

สีหน้าของอาจารย์สวี่เปลี่ยนไปทันที “ปรมาจารย์อวีซัง! นี่เป็นกระบี่เฟิงอู่ที่ซูลัวได้มาจากสุสานกระบี่! จิตกระบี่รับนางเป็นนายแล้ว ไม่เช่นนั้นนางคงไม่อาจนำมันออกมาจากสุสานกระบี่ได้!”

เสียงคำรามก้องของอาจารย์สวี่ทำให้ปรมาจารย์อวีซังที่กำลังอยู่ในอาการตื่นตระหนกชะงักกึก อาจารย์สวี่ฉวยจังหวะนี้เอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“ต่อให้สำนักวิชายุทธ์รู้แล้วจะเป็นเช่นไร สำนักเราจะชิงกระบี่เฟิงอู่ของซูลัวกลับไปหรือ!”

กระบี่เฟิงอู่ของซูลัว... คำคำนี้เสียดแทงใจปรมาจารย์อวีซังเหลือเกิน เขาหลงใหลคลั่งไคล้กระบี่ คึกขามานับหมื่นปี กระบี่เฟิงอู่เป็นกระบี่ที่แข็งแกร่งที่สุดเท่าที่เขาเคยพบพานมา มีหรือที่ปรมาจารย์อวีซังจะไม่รู้ว่าหลังจากจิตกระบี่รับใครเป็นนายแล้วก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงได้ง่ายๆ

หลังจากดื่มน้ำชาอีกใหญ่ สุดท้ายปรมาจารย์อวีซังก็สงบจิตสงบใจลงได้ “เจ้ากล่าวได้ถูกต้องแล้ว ในเมื่อนางนำกระบี่เฟิงอู่กลับออกมาจากสุสานกระบี่ได้ ก็เท่ากับว่าต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้เฒ่าพิทักษ์กระบี่แล้ว ข้าปริวิตกมากเกินไปเอง”

พอมั่นใจว่าปรมาจารย์อวีซังจะไม่ยื่นมือเข้าแทรกเรื่องนี้ อาจารย์สวี่ถึงได้ลอบพรวนหลอกลวงใจออกมา

เขาเป็นคนเรียกตัวซูลัวมาพบ และเวลานี้ก็ได้ข้อสรุปที่เหนือความคาดหมาย หากเหตุการณ์นี้เป็นเหตุทำให้ซูลัวต้องสูญเสียกระบี่เฟิงอู่ไป อาจารย์สวี่ต้องเสียใจไปชั่วชีวิตอย่างแน่นอน

พอเห็นบรรยากาศในยามนี้สงบแล้ว ซูลัวจึงถามขึ้นเสียงอ่อย “เวลานี้จิตกระบี่ของกระบี่เฟิงอู่ยังปิดผนึกอยู่กระมังเจ้าคะ”

ปรมาจารย์อวีซึ่งพยักหน้า ก่อนเปลี่ยนเป็นสายหน้า “ดูเหมือนจะถูกปิดผนึก แต่พิจารณาจากไอวี่เศษ จิตกระบี่น่าจะผนึกตนเองเข้าในวงค์หลักไหลมากกว่า”

“เอ? เช่นนั้นต้องทำอะไรเจ้าคะ” ชูลัวถามอย่างแปลกใจ หากไม่เปิดผนึกจิตกระบี่ กระบี่เล่มนี้ก็เป็นเพียงแค่ซากเหล็กเล็งเค็งเท่านั้น นำไปฟันหินก็ยังไม่เข้าด้วยซ้ำไป

อาจารย์สัวหวัระเสียงแผ่ว “เรื่องนี้เจ้าถามถูกคนแล้ว ปรมาจารย์อวีซึ่งเป็นท่านอาจารย์ผู้มีความรู้กว้างขวางและลึกซึ้งในด้านนี้ เจ้าต้องขอคำชี้แนะจากท่านอาจารย์ให้มากเข้าไว้”

นัยน์ตาดำลึบของชูลัวทอดมองปรมาจารย์อวีซึ่ง

พอได้ยินวาทะกยอเช่นนั้น ปรมาจารย์อวีซึ่งก็แค่นเสียงออกมา

“เรื่องนี้ไม่่ายตายขนาดนั้น” ปรมาจารย์อวีซึ่งมิได้ออกปากปฏิเสธ อันที่จริงหากชูลัวเก็บกระบี่ของนางกลับไปในเวลานี้ และไม่ยอมให้เขาศึกษามันอีก คนที่ต้องชุนซึ่งน่าจะเป็นปรมาจารย์อวีซึ่งมากกว่า

ชูลัวคิดในใจ ‘ไม่่ายขนาดนั้นก็แปลว่ามีหนทาง?’ เพราะเหตุนี้ดวงตากลมโถ้วบวาวคู่มจึงจ้องมองปรมาจารย์อวีซึ่งนิ่ง ปรมาจารย์อวีซึ่งเหลือบมองปลายนิ้วของชูลัวแวบหนึ่ง “เลือดของเจ้า... มีประโยชน์”

ชูลัวถอนหายใจ “ต้องใช้เท่าไรเจ้าคะ”

ปรมาจารย์อวีซึ่งตอบตามจริง “หากคิดจะปลุกจิตกระบี่ เลือดในกายเจ้าสิบคนรวมกันก็น่าจะพอ”

ชูลัวเกือบจะกระอักเลือดออกมา ตอนนี้นางสละเลือดจากกายได้เพียงหนึ่งในสิบส่วนเท่านั้น แต่ถ้าต้องรวมเลือดในกายนางถึงสิบคนละก็... แบบนั้นอย่าหวังเลย

“เพราะฉะนั้นต้องมีตัวช่วย” ปรมาจารย์อวีซึ่งเองก็เสียดายสุดแสน จึงเอ่ย “วิธีที่มีประสิทธิภาพที่สุดในการปลุกจิตกระบี่ก็คือใช้ผลึกงาขาว”

ผลึกงาขาวคือสิ่งใดกัน ชูลัวทำสีหน้าเหมือนไม่เคยได้ยินมาก่อน

ปรมาจารย์อวีซังสะบัดแขนเสื้อเบาๆ พลิกหกก้อนก็ปรากฏเรียงรายขึ้น
ตรงหน้าเขา

ตั้งแต่ที่รับรู้ว่าคุณเป็นนายของกระบี่เฟิงอู่ ทำที่ของปรมาจารย์อวีซัง
ที่มีต่อหญิงสาวก็เปลี่ยนไปเป็นคนละคน จากสีหน้าดูแคลนในตอนต้นแปร
เปลี่ยนเป็นให้เกียรติ ไม่รอให้คุณลี้ถาม เขาก็อธิบาย “ก่อนหน้านี้คือผลึกงาขาวชั้น
ต้น ค่ะเนนระดับหกสามารถแลกได้ ก่อนที่สองคือผลึกงาขาวชั้นกลาง ค่ะเนน
ระดับห้าสามารถแลกได้ ก่อนที่สามคือผลึกงาขาวชั้นสูง ค่ะเนนระดับสี่
สามารถแลกได้ ไล่ลำดับเช่นนี้ไปเรื่อยๆ ส่วนก่อนที่หกนี่คือผลึกงาขาวชั้น
ปรมาจารย์ ค่ะเนนระดับหนึ่งสามารถแลกได้”

คุณลี้ร้องออกมา “อ้อ” แต่อันที่จริงก็ยังงงนอยุ่

ปรมาจารย์อวีซังวางผลึกงาขาวชั้นต้นลงบนกระบี่เฟิงอู่ ผ่านไปครู่ ไม่มี
ปฏิกิริยาใดจากกระบี่เฟิงอู่ ปรมาจารย์อวีซังจึงอธิบายด้วยน้ำเสียงจริงจัง
“กระบี่ทั่วไปจะมีปฏิกิริยากับผลึกงาขาวชั้นต้น แต่ด้วยระดับชั้นของกระบี่
เฟิงอู่ ผลึกงาขาวชั้นต้นจึงไม่ก่อประโยชน์ใดๆ กับมัน”

คุณลี้หัวใจหนักอึ้ง รู้ไว้เถิดว่าคะเนนจะแบ่งตามลำดับชั้นที่เข้าศึกษา
ศิษย์ปีหนึ่งจะได้รับคะเนนระดับหก และแลกได้เพียงของระดับหกเท่านั้น
ขณะที่ศิษย์ชั้นปีหกจะได้คะเนนระดับหนึ่ง สามารถแลกเปลี่ยนข้าวของระดับ
ชั้นสูงสุดได้

หลังเอ่ยจบ ปรมาจารย์อวีซังก็วางผลึกงาขาวชั้นกลางลงบนกระบี่เฟิงอู่
รออยู่ครู่ก็ยังไม่เกิดอะไรขึ้น

คุณลี้ลัดกลุ้มใจขึ้นมา กระบี่เฟิงอู่เยื่อหยิ่งถึงเพียงนี้ แล้วนางจะมี
ปัญญาเลี้ยงดูมันได้อย่างไรกัน ผลึกงาขาวชั้นกลางมันยังเมินใส่ ตอนนั้นนาง
เฟิงจะอยู่ชั้นปีหนึ่ง สิ่งของที่แลกได้ก็อยู่ในระดับหกเท่านั้น

ปรมาจารย์อวีซังส่ายหน้า จากนั้นก็หยิบผลึกงาขาวชั้นสูงมาวางบนกระบี่
เฟิงอู่

“ยังไม่ได้”

“ผลึกงาขาวชั้นสูงพิเศษ? ไม่ได้เช่นกัน” ปรมจารย์อวีซึ่งสายหน้า
 ชูลั่วอยากจะทำ! ผลึกงาขาวชั้นสูงพิเศษก็ไม่ได้? กระบี่เฟิงอู่เล่ม
 นี้นางกับดักนางเสียแล้ว! ชูลั่วหาว่าไม่เข้ากับดักที่แท้จริงอยู่หลังจากนี้ต่างหาก
 เพราะปรมจารย์อวีซึ่งวางผลึกงาขาวชั้นอาจารย์ลงบนเล่มกระบี่ด้วยมืออัน
 ลั่นเทา หลังจากนั้นอีกครู่ เขาก็มองชูลั่วด้วยแวตาวาเวทนา ก่อนจะผายมืออย่าง
 จนใจ “ก็ยังไม่ได้”

ชูลั่ว “...ไหนถึงเป็นเช่นนี้ ถ้าเช่นนั้น... ลองผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์ดู
 หน่อยเจ้าคะ” ชูลั่วก็ดพินเอ่ยวาจานี้ออกไป

ปรมจารย์อวีซึ่งพยักหน้า สุดท้ายก็วางผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์ลงบน
 กระบี่เฟิงอู่ ทันทีที่ผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์สัมผัสกับกระบี่ ประกายแสงสีขาว
 ก็สว่างวาบขึ้น จากนั้นผลึกงาขาวเกลี้ยงเกลารขนาดเท่าปลายเล็บก็หายวับไป
 ต่อหน้าต่อตาทุกคน

“เสฟเข้าไปแล้ว!” ปรมจารย์อวีซึ่งตบโต๊ะด้วยความตื่นตะลัน
 โครม!

“เสฟเข้าไปแล้ว! ผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์ถูกเสฟเข้าไปแล้ว!”

ทว่าชูลั่วกลับไม่แสดงอาการยินดีออกมา ท่าทางของนางในเวลานี้ก็คือ...
 จนใจ หญิงสาวสุดลมหายใจลึก จากนั้นก็ดพินแน้นยามเอ่ยปากถามปรม
 จารย์อวีซึ่ง “ผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์ก้อนหนึ่ง... ต้องใช้คะแนนเท่าไรเจ้าคะ”

ปรมจารย์อวีซึ่งเฟิงตระหนักได้ว่า ชูลั่วยังเป็นเพียงศิษย์ใหม่ชั้นปีหนึ่ง
 เท่านั้น นางหาใช่ศิษย์ปีที่กำลังจะสำเร็จการศึกษาไม่ เจ้าตัวนี่ไปครู่ ก่อน
 จะเอ่ยตัวเลขออกมา

พลันนั้น... ชูลั่วก็อยากจะทำให้เหลือเกิน

“เช่นนั้นจะปลูกจิตกระบี่ได้ต้องใช้... ผลึกงาขาวชั้นปรมจารย์เท่าไร”
 ชูลั่วมองปรมจารย์อวีซึ่งด้วยสีหน้าน่าสงสาร

ปรมจารย์อวีซึ่งมองนางอย่างเห็นใจ เขาเอาแต่มองอยู่อย่างนั้น ทว่า
 กลับพูดอะไรไม่ออก

ชูลั่วแทบน้ำตาหยดเหมะ “ตกลงว่า... ก็ก้อนกันแน่เจ้าคะ”

ปรมาจารย์อวี่ซังกระแอมเบาๆ แล้วเบือนหน้าไปอีกทางอย่างกระอัก-
กระอ่วน “จำนวนนี้... เจ้ารับไม่ไหวแน่”

“เท่าไรกันเจ้าคะ” ชูลั่วถามน้ำเสียงจริงจัง

“นับไม่ถ้วน” ปรมาจารย์อวี่ซังหันกลับมามองชูลั่ว “หากข้าเดาไม่ผิด
ละก็ ต่อให้ชนพลีงาขาวชั้นปรมาจารย์มาจากคลังจนหมดก็ยังไม่เพียงพอ...
ใครใช้ให้มันเป็นอาวุธของเจ้าเหอะเล่า”

สมกับเป็นของล้ำค่าชั้นเหาะ หาใช้สิ่งที่นางจะไฝฝินได้ในยามนี้

ปรมาจารย์อวี่ซังเสนอความคิด “หากไม่มีคะแนนระดับหนึ่ง อันที่จริง
ก็ใช้พลีกลีสม่วงซื้อได้เช่นกัน เท่าที่ข้ารู้มา ที่ร้านเปาเงินชนวนมีจำหน่ายพลีงา
ขาวตั้งแต่ชั้นต้นไปจนถึงชั้นปรมาจารย์ ขอเพียงเจ้ามีพลีกลีสม่วงพอ”

“จริงหรือเจ้าคะ พลีกลีสม่วงก็สามารถใช้ซื้อได้?” ชูลั่วลึงโลดขึ้นมา

ในการแข่งขันศิษย์ใหม่คราวนี้สกุลมู่หรงเปิดโรงเดิมพันถึงเก้าแห่ง ชูลั่ว
หยิบยืมพลีกลีสม่วงจำนวนมากจากสมาคมผู้ปรุงโอสธ และทุ้มเดิมพันว่าตนจะ
เป็นฝ่ายชนะ เพราะเหตุนี้นางจึงกอบโกยพลีกลีสม่วงจากสกุลมู่หรงมาได้
มากมาย

“ซื้อได้ เพียงแต่ว่าราคา...” อาจารย์สวี่มองชูลั่วอย่างเวทนา “ของที่แลก
มาด้วยคะแนนระดับหนึ่งเช่นนี้... ราคาของมันย่อมสูงเป็นธรรมดา”

“เท่าไรเจ้าคะ” นางชนะเดิมพันได้พลีกลีสม่วงมามากมายมหาศาล เวลา
นี้มีไม่ต่ำกว่าห้าล้านก้อน! นางมิใช่ยาก!

อาจารย์สวี่ถอนหายใจเฮือก “หากข้าจำไม่ผิดละก็ พลีงาขาวชั้น
ปรมาจารย์หนึ่งก้อนต้องแลกด้วยพลีกลีสม่วงไม่ต่ำกว่าหนึ่งแสนก้อน...”

“พลีกลีสม่วงหนึ่งแสนก้อนแลกพลีงาขาวชั้นปรมาจารย์ได้เพียงหนึ่ง
ก้อน?” ชูลั่วพลันรู้สึกราวกับถูกอสนีบาตซัดกระหน้าใส่

“อือ”

ปรมาจารย์อวี่ซังกับอาจารย์สวี่พยักหน้า

“และหากจะปลุกจิตกระบี่ได้ก็ต้องใช้... ผลึกงาขาวชั้นปรมาจารย์
จำนวนนับไม่ถ้วน?” ชูลั้วถามเสียงอ่อยอีกครั้ง

“อือ”

ปรมาจารย์อวี่ซังกับอาจารย์สวี่พักหน้าหนักขึ้น

“ถ้าอย่างนั้นตอนนี้... ข้าไม่เอากระบี่เฟิงอู่แล้วได้หรือไม่” ชูลั้วอยากจะ
รำไห่ออกมา

“ไม่ได้! / ไม่ได้!” ปรมาจารย์อวี่ซังกับอาจารย์สวี่ตวาดเสียงดังลั่น

ปรมาจารย์อวี่ซังเอ่ยด้วยน้ำเสียงร้อนใจ “ตอนนี้จิตกระบี่รับเจ้าเป็นนาย
ของมันแล้ว กระบี่เฟิงอู่เป็นอาวุธทเวะ มีเพียงเจ้าทเวะเท่านั้นที่ทำลายมันได้
เจ้าตามตัวเจ้าทเวะให้มาทำลายมันได้หรือไม่เล่า หากทำลายไม่ได้ละก็ เมื่อ
ต้องการจะละทิ้งกระบี่เฟิงอู่ก็มีเพียงหนทางเดียว ตาย!”

“...” ชูลั้วหมดคำจะพูด

ปรมาจารย์อวี่ซังทั้งเกลี้ยกล่อมและหลอกล่อ “ขอเพียงปลุกจิตกระบี่
ของกระบี่เฟิงอู่ได้ หากครอบครองกระบี่เฟิงอู่ นอกจากเจ้าทเวะแล้ว เจ้าก็จะ
กลายเป็นยอดฝีมือผู้ไร้เทียมทาน ไม่เป็นสองรองใคร! ขอเพียงเจ้าปลดผนึก
จิตกระบี่ได้”

ชูลั้วซึ่งตาใส่ปรมาจารย์อวี่ซัง “ขอเพียงทำได้ มันยากนะเจ้าคะ ข้าจน
มากด้วย!”

ชูลั้วผู้ครอบครองผลึกสีม่วงหาล้านก่อนจากการเดิมพันประกาศว่าตัว
เอง ‘จนมาก’ ด้วยสีหน้าอึดอันตันใจ

“เอ่อ...” เรื่องนี้ทั้งปรมาจารย์อวี่ซังกับอาจารย์สวี่จั้นปัญญาจะช่วยเหลือ
ชูลั้วได้จริงๆ ผลึกสีม่วงที่พวกเขามียังไม่มากเท่านางด้วยซ้ำ

ชูลั้วมาเยือนพร้อมกับความฉงนสงสัย จากนั้นก็รับรู้ด้วยความยินดีว่า
ตนเองครอบครองอาวุธทเวะอย่างกระบี่เฟิงอู่ ทว่าบัดนี้กลับพบความจริงอัน
น่าหดหู่ว่า หากคิดจะปลุกจิตกระบี่เล่มนี้ นางมีหวังได้ถึงแตกสิ้นเนื้อประดา
ตัวไปก่อนเป็นแน่

นางเลี้ยงมันไม่ไหวจริงๆ... ชูลัว่จำต้องเก็บกระบี่เพิงอยู่แล้วกลับไปยัง
เรือนพักด้วยความกลัดกลุ้ม

ปรมาจารย์อวี่ซังกับอาจารย์สวี่เหินตรงกันว่า เรื่องนี้ต้องเก็บเป็นความ
ลับสูงสุด ห้ามแพร่งพรายออกไปแม้แต่คนเดียว

ตอนที่ชูลัว่เดินมาถึงเรือนพักก็พบว่าใครบางคนกำลังรอนางอยู่